

Rose

ทั่ว
ยทอ
1 ภาพ
มีแต่สิ่ง
อัศจรรย์
พันลึก

江湖
道地
是
奇
葩

2

语笑阑珊
อวี๋เซี่ยวหลานซาน เขียน
ไซอิง เปา
Eno วา

Rose

江湖遍地是奇葩
ทั่วยุทธภพ
มีแต่สิ่งอัศจรรย์พันลึก 2

语笑阑珊

อวี๋เซี่ยวหลานซาน

เขียน

ไซจิง

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ท้ายทอยพมี้แต่สิ่งอัศจรรย์พันลึก 2

江湖遍地是奇葩

Rose

โน้ตเครื่องบรรเลงทอมรินทร์ คอรัปเปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Rose Publishing

《江湖遍地是奇葩》Vol. 2

Original story and characters created and copyright © 语笑南珊 Yu Xizo Lan Shan

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดที่อนุญาตจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7993-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัททอมรินทร์ คอรัปเปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิธิตพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อนุชา จิระอร • บรรณาธิการบริหาร วิกันดา เผือกบัวขาว

บรรณาธิการ กุลทรัพย์ ทรัพย์เสริมทวี • บรรณาธิการภาษาจีน ศิริพร บุญผาดินาถ

ซัปดาห์เตอร์ อัคริมา สุขติ • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษ์ณีย์ เขยกลิน • ออกแบบปก สิริพงษ์ กิจวัตร

ออกแบบรูปเล่ม ชินวัชร ยศศิริพันธุ์ • คอมพิวเตอร์ ศุภิสรา เล็กเลิศ • พิสูจน์อักษร สุคนธา กิ่งก้าน

รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ

ฝ่ายการตลาด พรรัตน์ รูปสูง, สิวาธร จิวโสม, บุรฉกร มณีกุลพันธ์

คำนำสำนักพิมพ์

แม้เส้นเขียนหลังจะโชคดีที่ได้มาอยู่ในร่างคุณชายหน้าตาดีงาม แต่หน้าตาดีเกินไปก็นำพาความวุ่นวายมาให้เหมือนกัน หลังจากนั้น เส้นเขียนหลังดันถูกโจทย์รักเก่าของตัวเองมาชิงตัวไปเสียได้ แถมรายนี้ ยังเป็นถึงประมุขลัทธิมารอีกด้วย ทำให้ประมุขฉินและเหล่าองค์กรข้าเงาร้อนใจไปตามๆ กัน

ทว่าในความโชคร้ายยังมีความโชคดี เพราะเส้นเขียนหลังรู้แล้วว่า “มณีนพดารา” อาจเป็นหนทางให้เขาได้กลับสู่ยุคปัจจุบัน

ในเล่มนี้ เส้นเขียนหลังจะได้พบกับ “เจ้าก้อนขนตัวน้อย” รับรองได้ว่าความน่ารักของเจ้าตัวน้อยนอกจากจะชนะใจนายเอกของเราได้แล้ว มันจะชนะใจนักอ่านได้ด้วย

เรื่องราวจะเป็นอย่างไรต่อไป ขอเชิญไปร่วมลุ้นและให้กำลังใจ เส้นเขียนหลังกันต่อเนะคะ

Rose

จากใจผู้แปล

ขอสารภาพว่าตอนที่เรารอ่านต้นฉบับเรื่องนี้ถึงตอนที่เส้นเขียนหลังหายตัวไปเราก็กังวลนิดหน่อย เพราะนายเอกไม่ใช่สายต่อสู้ แถมถ้าพูดกันตามตรงเส้นเขียนหลังก็เป็นนายเอกที่น่าเป็นห่วงไม่น้อย เพราะนอกจากร่างกายจะอ่อนแอเพราะโดนพิษแล้ว เจ้าตัวยังค่อนข้างซื่อป้อหน่อยๆ อีกต่างหาก มีหน้าซำยังสู้รบตบมืออะไรกับเขาก็ไม่เป็น การที่ต้องออกไปเผชิญหน้ากับอันตรายเพียงลำพังโดยไม่มีฉินเส้าอวี้คอยปกป้องจึงเป็นอะไรที่น่าหวั่นใจทีเดียว แต่ในเล่มสองนี้ขอบอกไว้เลยว่าเส้นเขียนหลังจะพิสูจน์ให้เห็นว่าตัวเขาไม่ใช่นายเอกบอบบางที่เอาแต่งอมืองอเท้ารอให้พระเอกมาช่วย แต่เป็นนายเอกที่มีไหวพริบ จิตใจเข้มแข็ง มองโลกในแง่ดี และพร้อมจะร่วมเป็นร่วมตายกับคนรักโดยไม่มีวันทอดทิ้ง

ในเล่มสองนี้ นอกจากมณีนพดาราในตำนานที่ทยอยมาอยู่ในครอบครองของเส้นเขียนหลังแล้ว เส้นเขียนหลังกับฉินเส้าอวี้ก็ยังได้พบกับสิ่งอัศจรรย์อีกอย่างด้วย ไปให้ว่าสิ่งอัศจรรย์ที่ว่าเป็นหนึ่งในสิ่งที่เราชอบที่สุดในเรื่องนี้เลยละ ภูมิใจนำเสนอมากๆ

แล้วพบกันใหม่ในเล่มหน้านะคะ

ไฉฉิง
ผู้แปล

บทที่ 54

แสดงละครชั้นดีด้วยน้ำพักน้ำแรงตัวเอง!
ว่าแล้วเชียวว่านายคนนั้นมันพึ่งพาไม่ได้!

หินผาเสริมความมั่นคง ให้อุโมงค์ใต้ดินจึงยากที่จะ
หลงเหลือรอยเท้าบนพื้น หนึ่งวันผ่านไปก็แล้ว แต่ยังไร้ข่าวคราวของ
เส้นเชียนหลัง เยี่ยจิ้นนี่หน้า “น่าจะออกจากอุโมงค์ใต้ดินไปแล้วกระมัง”

“หุบเขาฉงชวามีทางออกก็ทาง” ฉินเส้าอวี่ถาม

เยี่ยจิ้นวิ่งปรี๊ดไปหลบด้านหลังชวาทัง

ผู้คุ้มกฏฝ่ายซ้ายเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ “อีกเดี๋ยวหากท่านประมุข
อยากเชือดคน ช้าน้อยจะช่วยจับท่านมัดแน่นนอน”

เยี่ยจิ้น “...”

มารดามันเถอะ ไม่ใช่กองโจรสลัดหน้อย พวกเจ้ายังมีเหตุผลบ้าง
หรือไม่!

“พูด!” ฉินเส้าอวี่ดวงตาวาวโรจน์

อย่าทำหน้าทำตาเหมือนจะกินเลือดกินเนื้อกันเช่นนี้สิ! เยี่ยจิ้นกล่าว
อย่างระมัดระวัง “สำหรับคนธรรมดาแล้ว หุบเขาฉงชวาคือวงกตมรณะ
ไม่มีทางที่จะออกไปได้เลย”

“แล้วเพ็งจิวเยี่ยเล่า” ฉินเส้าอวี่ถาม

เยี่ยจิ้นกล่าว “เรื่องเพ็งจิวเยี่ยข้าไม่รู้ แต่สำหรับยอดฝีมือเช่นเจ้า
ทุกหนทุกแห่งในหุบเขาฉงชวาล้วนเป็นทางออก”

จบสิ้นแล้วที่นี่

ฮว้างกระเถิบถอยหลังอย่างเจี๊ยบเจี๊ยบ

เจ้าหุบเขาเยี่ย ขอให้โชคตินะเจ้าคะ

“เสียอยู่!” จินเล้าอวีสีหน้าเย็นเยียบราวเกล็ดน้ำแข็ง

“ข้าเหนื่อยอยู่ขอรับ” จ้าวอู่ก้าวออกมา

จินเล้าอวี “ประสานกับทางการให้เฝ้าประตูเมืองฉยงฮวาเอาไว้ บอกไปว่าภรรยาข้าหายตัวไป ฮว้างกับพินเหยียนนำกำลังคนของเรา ส่วนหนึ่งออกไปค้นหาจากในสุ่นอกให้ถี่ถ้วนอีกครั้ง ไม่ว่าเจอเบาะแสบะไร ก็ให้กลับมารายงานทันที!”

“ขอรับ / เจ้าคะ” ทั้งสามรับคำสั่งแล้วจากไป

เยี่ยจิ้นที่หลบอยู่หลังเสาเอ็นศิระระออกมากึ่งหนึ่ง “คนของข้าก็ช่วยได้นะ เราทุกคนล้วนเป็นพี่น้องที่เต็มใจต่อกันทั้งนั้น เจ้าอย่าทำอะไรวุ่นวายเสีย!”

จินเล้าอวียิ้มเย็น “หากหนี้ยังหาหึงเออร์ไม่พบ ข้าจะมัดเจ้าแล้ว เอาไปแลกตัวคนที่ลัทธิมาร!”

เยี่ยจิ้นได้ยืนเช่นนั้นน้ำตาก็ไหลพราก

เกี่ยวอะไรกับบิดาเล่า มารดามันเถอะ เจ้าต่างหากที่เป็นประมุข ลัทธิมารตัวจริง!

ในฐานะคูรักแห่งชาติที่มีอิทธิพลสูงสุด สถานะของเส้นเชียนหลง กับจินเล้าอวียิ่งสูงส่งกว่าหนุ่มเลี้ยงวัวกับสาวทอผ้า¹ ด้วยซ้ำ ด้วยเหตุนี้ ตกบ่ายในวันเดียวกัน หลังจากทางการปิดประกาศทั่วเมืองเรื่องที่คุณชายเส้น ถูกลัทธิมารลักพาตัวไป นอกจากทุกคนจะหวาดหวั่นจนหน้าถอดสีแล้ว

¹ตำนานเก่าแก่ของจีน เล่าเรื่องราวความรักต้องห้ามของหนิวหลง (หนุ่มเลี้ยงวัว) กับ นางฟ้าจิ๋วหนี่ว (สาวทอผ้า) ทั้งคู่ฝ่าฝืนกฎสวรรค์แต่งงานครองคู่กันบนโลกมนุษย์ เมื่อเจ้าแม่ซีหวังหมู่ ผู้ครองแดนสวรรค์รู้เข้าก็เรียกตัวจิ๋วหนี่วกลับ แต่หนิวหลงก็ยิงพานุตรชายและบุตรสาวขึ้นไปตามหา ภรรยาบนสวรรค์ ทำให้เจ้าแม่ซีหวังหมู่พิโรธ พระนางจึงใช้ปิ่นกริตทองฟ้าให้กลายเป็นแม่น้ำขวางกั้น ทั้งสองเอาไว้ ต่อมาบรรดานกสีเขียวบนสวรรค์ซบเซากับความรักของทั้งคู่จึงบินมารวมตัวกันเป็นสะพาน ให้ทั้งสองได้พบกันทุกวันขึ้น 7 ค่ำ เดือน 7 ของทุกปี และกลายเป็นเทศกาลซีซีหรือวันแห่งความรัก ของจีนในเวลาต่อมา

ยิ่งไปกว่านั้นยังพากันแสดงออกว่าหัวใจแทบจะแหลกลาญเต็มที ทำไมถึงมีคนชั่วร้ายปานนี้อยู่หนอ ถึงขั้นพรากคู่แท้ออกจากกัน! คู่แท้เนี่ยไม่ใช่ว่าเจ้าคิดจะจับพวกเขาแยกออกจากกันก็จับแยกได้หรอกนะ! ดังนั้นเมื่อทุกคนกินมื้อเย็นเสร็จก็มาจับกลุ่มกันที่ประตูเมือง คอยช่วยทางการตรวจสอบบรรดาคนที่ออกนอกเมือง ป้องกันไม่ให้ประมุขลัทธิมารผู้ชั่วร้ายแฝงตัวปะปนออกไป!

สถานการณ์โกลาหลุ่นวายยิ่ง มักจะมีคนตื่นเต้นตกใจขึ้นนิ้วหาว่า “คนผู้นี้ไม่คุ้นหน้า!” อยู่บ่อยครั้ง ทว่าไม่นานก็จะมีอีกคนโดดผลุงออกมาบอกว่า “คนผู้นี้คือพี่ชายของน้องชายสามีของบารองข้าเอง ไม่มีปัญหาใดแน่นอน...” โน่นนี่นั่น ทหารยามเฝ้าประตูจึงถูกก่อวณจนปวดเคียรเวียนเกล้า แสนเอื่อมระอา แต่ก็ไม้อาจใช้กำลังจับไล่ ได้แต่ต้องอดทนอย่างขมขื่นต่อไปเท่านั้น!

“ประมุขจินอยู่นั้น!” มีคนตาดีร้องออกมา

ทุกคนในที่นั้นล้วนมองตามสายตาของเขาไป แล้วก็เห็นจินเส้าอวี่ยืนเอามือไพล่หลังอยู่บนกำแพงเมืองอันสูงลิ่ว ฉากหลังคือตะวันยอแสงสีแดงฉานดั่งโลหิต ดูแสนจะองอาจผ่าเผย แต่ก็โศกเศร้าอย่างยิ่ง!

ทุกคนต่างพากันเหล่าน้ำตาด้วยความเห็นอกเห็นใจ ภรรยาที่รักถูกลัทธิมารลักพาตัวไปเช่นนี้ ประมุขจินต้องเจ็บปวดร้าวใจมากเป็นแน่ บางทีหัวใจอาจจะด้านชาไปแล้วก็ได้

ใจแตกสลายปนเปื้อนหมดแล้วกระมังนั้น!

ฮวาถิงกล่าว “ท่านประมุข จะกลับหรือไม่เจ้าคะ”

จินเส้าอวี่เห็นกายโอดลงจากกำแพงเมือง ชายเสื้อสะบัดไกวตามแรงลม ก่อนจะร่อนลงเบื้องหน้าฝูงชนอย่างมั่นคง

“โอ้โห!” ฝูงชนส่งเสียงร้องด้วยความตื่นตาตื่นใจ ช่างหล่อเหลาเหลือเกิน!

แม่นางน้อยยกมือปิดหน้าด้วยความขวยเขิน หากมองนานกว่านี้ อีกสักนิดคงเป็นลมล้มพับไปเป็นแน่!

“ขอบคุนทุกท่านที่ยินยอมพร้อมใจช่วยข้าตามหาหิงเออร์” จินเส้าอวี่

เอื่อยอย่างไม้รับไม้ร้อน

สถานการณ์พลันสงบลงทันที

ฉินเส้าอวี่ “วังจ्यूอิงและทางการคอยเฝ้าประตูเมืองอยู่ เฟิงจิวเยี่ย ย่อมหลบหนีไม่พ้น ข้ากลัวแต่ว่ามันจะหลบซ่อนอยู่ในเมือง ยิ่งยึดเยื้อนานเท่าไร หลิงเอ๋อร์ก็จะมีอันตรายมากขึ้นเท่านั้น”

“ท่านประมุขโปรดวางใจ!” ทันใดนั้นก็มีคนร้องตะโกนขึ้นมาท่ามกลางฝูงชน “เราจะรีบกลับไปพลิกแผ่นดินหาทันที จะไม่ปล่อยให้มารร้ายที่จับตัวคุณชายเสียนมีที่หลบซ่อนเด็ดขาด!”

“ขอบคุณมาก” ฉินเส้าอวี่สีหน้าอิดโรย “หากตามหาหลิงเอ๋อร์พบ ข้าผู้แซ่ฉินจะตอบแทนด้วยทองคำหมื่นเหรียญ!”

ไฉ่หย่า ทองคำหมื่นเหรียญ! ฝูงชนพลันกลับหลังหันวิ่งหน้าตั้งเข้าตัวเมืองทันที ทำให้คุ้รักได้ครองคู่กันแล้วยังมีเงินมีทองให้อีกต่างหาก เรื่องดังามเช่นนี้ไม่บ่อย จะต้องคว้าโอกาสเอาไว้ให้มัน!

เมื่อบรรดาชาวบ้านจอมเอะอะมะเหิงจากไป เหล่าทหารเฝ้าประตูเมืองต่างก็พากันพรุลมหายใจ มีเพียงทหารนายหนึ่งเท่านั้นที่มีสีหน้าย่ำแย่ คลັบล้ายมีวาจาจะกล่าว

“มีปัญหอะไร” ฉินเส้าอวี่มองเขา

ทหารคนนั้นพลันสะดุ้งโหยง เห็นได้ชัดว่าเจ้าตัวไม่คาดคิดว่าฉินเส้าอวี่จะเป็นฝ่ายเริ่มสนทนากับตน

“พูดมา” ฉินเส้าอวี่เอ่ย

ทหารน้อยรวบรวมความกล้า “เฟิงจิวเยี่ยวรยุทธ์กล้าแกร่ง ทว่าท่านประมุขกลับให้ประชาชนออกไปตามหาเช่นนี้ มันจะไม่...เหมาะสมเท่าไรกระมังขอรับ”

ฉินเส้าอวี่มองประเนินเขาคูหนึ่ง “ชื่ออะไร”

“...หวงอาไ้ตัว²ขอรับ” เสียงนั้นเบาราวกับยุ้งร้อง นั่นก็เพราะว่าชื่อนี้

² “หวง” หมายถึง สีเหลือง ส่วนชื่อ “อาไ้ตัว” แยกเป็น “อา” ที่เป็นคำนำหน้าใช้เรียกชื่อคนกับ “ไ้ตัว” ที่หมายถึง ถั่ว แปลรวมได้ความว่า “เจ้าถั่วเหลือง”

ออกจะฟังดูซื่อไปหน่อย

จินเล้าอวี๋ยิ้มพลางสายหน้าก่อนจะมุงหน้าเข้าเมืองไป

“อายุเท่าใดแล้ว” ฮว้างถึงที่ร้องอยู่ซักถามต่อ

“สิบหกขอรับ” ดวงตาดำขลับของหวงอาไต้หวันส่อแวววาว

“หากเจอเฟิงจิวเยี่ยนบุกฝ่าออกไปเจ้าก็จะเป็นอันตรายมากเช่นกัน”

ฮว้างมองเขา

“นั่นมันไม่เหมือนกันนี่ขอรับ ข้ารับเบี่ยงหัวัดจากทางการ ย่อมต้องทำเรื่องเช่นนี้อยู่แล้ว!” หวงอาไต้หวันกล่าว

“แล้วดาบล่ะ” ฮว้างเหลือบดูฝักดาบว่างเปล่าของอีกฝ่าย

หวงอาไต้หวันแดง “ยังไม่ได้มาขอรับ ระยะนี้ทางการขาดงบประมาณ”

“ดังนั้นก็เลยเสริมห้อยปลอกเปล่าๆ มาหลอกตาอย่างนั้นหรือ”

ฮว้างหลุดคำ “ไปกันเถอะ”

“ไปไหนขอรับ” หวงอาไต้หวันตื่นตกใจ

“วังจุยอิง จะไปไม่ไป” ฮว้างเหล่มองเขา

“ไปขอรับ!” หวงอาไต้หวันดวงตาเป็นประกาย ยึดดอกตัวตรงแน่น

คนโตกว่าที่อยู่โดยรอบพากันมองมาด้วยความอิจฉาตาร้อน...ช่างโชคดีแท้

“ข้าเข้าร่วมกับวังจุยอิงได้หรือขอรับ” หวงอาไต้หวันพูดเจื้อยแจ้วไป

ตลอดทาง

“หากตัดสินใจพรวดจากพ่อแม่เจ้าก็ย่อมได้” ฮว้างกล่าว

หวงอาไต้หวันอารมณ์ค้าง “ข้าไม่มีพ่อแม่ ท่านยาเองก็เพิงลาโลกไปไม่นาน”

“โครงการดูก็ได้สัดส่วน น่าจะเป็นหน่ออ่อนที่ดีในการฝึกวิทยายุทธ์” ฮว้างบิบบิบหัวไหล่เขา “แม้จะสายไปหน่อย แต่ก็อาจเป็นยอดฝีมือได้”

“จริงหรือขอรับ” หวงอาไต้หวันปรีดาเสียจนแทบจะเป็นลมอยู่ รอมร่อ

ฮว้าง “หากฝึกสำเร็จก็ไปคอยคุ้มครองคุณชายเส้นแล้วกัน เรามีเด็กรับใช้คนหนึ่งนามว่าเป่าไต้หวัน ประหนึ่งเป็นพี่น้องกับเจ้าเลยทีเดียว”

“หนนี้คุณชายเส้นคงไม่เป็นอะไรใช่หรือไม่ขอรับ” หวงอาไต้หวันถามด้วยความระมัดระวัง

ฮว้างกล่าว “แน่นอน คนที่ท่านประมุขหมายปอง ใครหน้าไหนก็ไม่อาจแตะต้อง”

“เช่นนั้นเรื่องที่ข้าพูดเมื่อครู่ ประมุขจินจะโกรธหรือเปล่าขอรับ” หวงอาไต้หวันจะทัก

“หากเขาโกรธ ข้าจะพาเจ้ากลับมาด้วยได้หรือไม่” ฮว้างปลี่ยนยิ้ม “เรื่องที่ขนาดเจ้ายังคิดได้ ไหนเลยท่านประมุขจะคิดไม่ถึง”

หวงอาไต้หวันกะพริบตาปริบๆ สีหน้าบ่งบอกว่าไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร

ฮว้าง “สายลับของลัทธิมารมีอยู่ทั่วทุกหนแห่ง บรรดาเจ้าแก่อสูรธาโรงน้ำชา หรือโรงรับจำนำ ล้วนเป็นไปได้ที่จะเป็นของคนของเฟิงจิวเยี้ยทั้งสิ้น แล้วเขาจะทำตัวเหมือนหวัชไมยธรรมดาสามัญ เทียวหลบซ่อนตัวอยู่ในบ้านของชาวบ้านทั่วไปอย่างนั้นหรือ เหตุผลที่ท่านประมุขพูดเช่นนั้นต่อหน้าฝูงชนก็เพียงเพราะต้องการให้คำเล่าลือไปถึงหูเฟิงจิวเยี้ย บิบให้เขาไม่กล้าผลิผลามออกนอกเมืองก็เท่านั้น”

หวงอาไต้หวันลั่นกระຈ้างแจ้ง

“หากออกจากเมืองไปสู่ฟ้าสูงทะเลกว้าง จะตามหากียากเย็นแสนเข็ญแล้ว” ฮว้างตอบว่า “ไปกันเถอะ ข้าจะพาเจ้าไปพบอาจารย์”

“ประมุขจินหรือขอรับ” หวงอาไต้หวันตื่นเต้นดีใจทันที

“หวังสูงไม่ใช่เล่นเลยนี่” ฮว้างหลุดหัวเราะ “ท่านประมุขไม่เคยรับศิษย์”

“เช่นนั้นใครหรือขอรับ” หวงอาไต้หวันสงสัย

“เสียแล้ว!” ฮว้างผลักเปิดประตูลานเรือน

เดิมที่จ้าวอยู่ตั้งใจว่าจะออกไปข้างนอกอยู่พอดี จึงเกือบชนกับนางเข้าไป

“พาศิษย์มาให้เจ้าคนหนึ่ง” ฮว้างหัวหวงอาไต้หวันมาวางไว้เบื้องหน้าเขา “ท่านประมุขเก็บกลับมา ภายภาคหน้าจะให้ป็นองครักษ์ประจำตัวคุณชายเส้น”

“...” จ้าวอู๋นิ่วหน้า

“เข้าไปก่อน” ฮวาทังหันหลังเดินออกไปจากลาน ทั้งสองศิษย์อาจารย์ที่ไม่เคยรู้จักมักจี่กันมาก่อนให้อ้องตักันอยู่อย่างนั้น

นานสองนานผ่านไป จ้าวอู๋ก็ถอนหายใจ “ไปกันเถอะ ไปหาเสื้อผ้าที่พอดีตัวให้เจ้าก่อนสักสองชุด”

หวงอาไต้หวันผวกศึระะเต็มแรง ก่อนจะฉีกยิ้มสดใสเรีงว่าราวกับดวงตะวัน

ในเวลาเดียวกันนั้นเอง เจ้านายในอนาคตของเขา หรือก็คือเส้นเขียนหลังผู้แสนโศคร้ายกลับกำลังนั่งฝึกวิชาการระต่ายอยู่กลางป่า ไม่มีเกลือ ไม่มีน้ำมัน ใบน้ำเป็นฝุ่นมอมแมม ระทมขมขื่นเป็นที่สุด

น้ำมันมนุษย์ยุคหินชัดๆ!

เฟิงจิวเย่ที่นั่งอยู่อีกด้านจับตามองเขาอยู่ตลอด

มองหาพ่อแกระอะ! เส้นเขียนหลังโยนกระดูกทิ้งลงพื้น “กินอึมแล้ว”

เฟิงจิวเย่ขุดหลุมฝังเศษกระดูกกับขี้เถาลงไป “จะนอนหลับสักตื่นหรือไม่”

“นอนตามสุ่มทุมพุ่มไม้ จากนั้นก็เจอภูเลี้ยมาหาเหมือนเมื่อคืนนะหรือ!” เส้นเขียนหลังถลึงตาใส่อีกฝ่าย

“เช่นนั้นข้าจะกอดเจ้าไว้” เฟิงจิวเย่ยื่นมือมาหาเขา

เซี่ยสิ! เส้นเขียนหลังส่ายหน้าอย่างหนักแน่น

เฟิงจิวเย่ “ทนอีกหน่อยก็แล้วกัน คืนนี้เราก็ตอกจากเขาได้แล้ว ถึงตอนนั้นยอมมีที่ให้พำนัเอง”

“ที่บอกว่า ‘ยอมมีที่ให้พำนัเอง’ หมายความว่าอย่างไร” เส้นเขียนหลังระแวง อย่าบอกนะว่าจะสุมหาบ้านชาวนาสักหลังแล้วสังหารยกครัว จากนั้นก็ค้างอ้างแรมสักคืนนะ

อิงจากลักษณะเด่นของประมุขลัทธิมารแล้วคงทำเรื่องแบบนี้ได้ เสียด้วยสิ น้ำมันพวกสติวิปลาสจิตไม่ปกติชัดๆ!

เฟิ่งจิวเยี่ยเอ๋อ “ในเมืองมีคนของข้าอยู่ไม่น้อย ถ้าแกใจของ
โรงเครื่องเงินเสียงรู่ ถ้าแกหลิของโรงรับจำนำเจ้าไหน หวังตำแหน่งสำนัก
คัมภีร์เว่ยหย่วน...”

“เจียบปากไปเลย เจียบปากไป!” อีกฝ่ายยังไม่ทันพูดจบ เส้น
เขียนหลังก็อดพูดตัวเองเสียก่อน “ข้าไม่ได้ยินอะไรทั้งนั้น!”...เวรเอ๋ย

ในเมื่อเป็นสายลับก็อย่าพูดส่งเดชแบบนี้สิ! ยิ่งรู้มากก็ยิ่งตายเร็ว...
ดูไม่ยากฟังเลยสักนิด!

“กลัวอะไร” เฟิ่งจิวเยี่ยดึงมือเขาลง “ระหว่างเจ้ากับข้า มีอะไร
ยอมต้องเปิดเผยต่อกันอย่างตรงไปตรงมาเป็นธรรมดา”

เส้นเขียนหลัง “...”

“ต้องให้เจ้าลำบากแล้ว” เฟิ่งจิวเยี่ยเช็ดคราบฝุ่นเล็กน้อยบนแก้ม
เขาออก

นี่มันรูปแบบการปฏิสัมพันธ์ของคู่รักชัด ๆ เลย...เส้นเขียนหลัง
ปวดหัว

อย่าบอกนะว่า เส้นเขียนหลังคนก่อนกับหมอนี้เป็นคู่รักกันจริง ๆ
ถ้าเป็นอย่างนั้น ไม่ใช่ว่าตนทำเรื่องไม่เหมาะสมไม่ควรอย่างมากลงไปแล้วหรือ!

แต่มันช่วยไม่ได้นี่นา! บิดาไม่ได้อยากจะทำลุ่มลึมาสักหน่อย เรื่อง
พรรคนี้มันบังคับให้เกิดขึ้นได้ที่ไหนเล่า!

เส้นเขียนหลังมองอีกฝ่ายด้วยสายตาขมขื่น “ข้าความจำเสื่อม
ไปแล้วนะ”

“ข้ารู้” เฟิ่งจิวเยี่ยพยักหน้า

“ดังนั้นเจ้าบอกข้ามาดีกว่าว่าแท้จริงแล้วข้าเขาของอะไรมาจากเจ้า
กันแน่” เส้นเขียนหลังยกมือสาบาน “หากหาเจอ ข้าจะคืนให้เจ้าแน่ๆ”

“เรื่องของที่วานันเอาไว้ค่อยว่ากันอีกที ข้าจะช่วยรักษาสมองเจ้า
ให้หายดีเสียก่อน” เฟิ่งจิวเยี่ยกล่าว

คงรักษาสมองฉันไม่หายหรอก เดิมทีก็เป็นคนละคนกันอยู่แล้ว
จะไปนึกอะไรออกได้ไงล่ะ! เส้นเขียนหลังสลดหดหู่ถึงขีดสุด

“คิดอะไรอยู่” เฟิ่งจิวเยี่ยถาม

เส้นเขียนหลังพุดด้วยความหวังอันเปี่ยมล้น “เจ้าเคยได้ยินเรื่อง
ทะลุมิติหรือไม่”

เฟิ่งจิวเยี่ยนหัวหน้า “อะไรนะ”

“ไม่มีอะไร” เส้นเขียนหลังหันม่ายกคอตก ว่าแล้วเชื่อว่าไม่ควร
คาดหวังอะไรกับอีกฝ่าย

“พักผ่อนสักครู่เถอะ” เฟิ่งจิวเยี่ยนนั่งขัดสมาธิบนพื้น

“เจ้าจะเดินลมปราณอีกแล้วหรือ” เส้นเขียนหลังถาม

“ใช่” เฟิ่งจิวเยี่ยนผงกศีรษะ

เส้นเขียนหลังขยับออกห่างจากอีกฝ่ายเงิบ ๆ ไอ้พิษประเภทที่
ถ้าไม่ “ป๊ิบ” ก็เจ็บปวดทรมานเจียนตายแบบนี้เรียกได้ว่าดวงช่วยขั้นสุด
ดังนั้นของอย่างดอกเบญจมาศน้อยเนี่ยก็ต้องอาศัยพลังกำลังตัวเองปกป้อง
เอาไว้ให้ดี

“วางใจเถอะ ข้าจะไม่แตะต้องเจ้า” เฟิ่งจิวเยี่ยนหลับตาลง “ข้าจะ
ไม่ทำเรื่องที่เจ้าไม่ปรารถนาจะทำ”

เรื่องนั้นก็พุดยากนะ! ท่าทางเจ้าตอนพิษกำเริบน่ากลัวออกปานนั้น!
เส้นเขียนหลังค่อนข้างอดใจ

“แต่หากหลบหนีไประหว่างที่ข้ากำลังเดินลมปราณรักษาตัวละก็
ข้าก็ไม่ถือสาที่จะใช้หนาดังม่านพสุธาตั้งพู่ร่วมกับเจ้าสักหน” เฟิ่งจิวเยี่ยน
กล่าวด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ

เส้นเขียนหลัง “...”

ไอ้คนป่าเถื่อนนี่!

“ถ้าไม่อยากให้ข้าพิษกำเริบจนสูญเสียการควบคุมก็นั่งอยู่ตรงนั้นดี ๆ”
เฟิ่งจิวเยี่ยนเริ่มปรับลมหายใจ

เส้นเขียนหลังนอนแผ่หลายอยู่กับพื้นอย่างหมดอาลัยตายอยาก พลัง
เหม่อมองหมู่เหม่ออ่อนนุ่มบนท้องฟ้า

หรือตนจะต้องถูกพากลับไปลัทธิมารแล้วตบแต่งกับเฟิ่งจิวเยี่ยนจริงๆ

เวร! แค่คิดถึงความเป็นไปได้นี้ เส้นเขียนหลังก็เสียวสันหลังวาบ
ทันที

รอบด้านไม่มีเสียงผู้คนแม้แต่คนเดียว...นายคนนั้นนะ ตกลงเองจะมาช่วยดูหรือเปล่าเนี่ย!

ไม่มีข่าวคราวเลยสักนิด

น่ารำคาญเป็นบ้า!

ฟากฟ้ายามราตรีสายฝนโปรยปราย เฟิงจิวเยี่ยสัปดาห์ดูเขาแล้วอาศัยความมืดมิดยามค่ำคืนลอบเข้าบ้านหลังหนึ่งในเมืองฉงชว

“แค็กๆ” เส้นเขียนหลังไอโซล

เฟิงจิวเยี่ยจับชีพจรเขาดู จากนั้นก็เชยคางเขาขึ้น ยัดยาเม็ดหนึ่งเข้าปาก

“อะไรนะ!” เส้นเขียนหลังพยายามเอาเงินสุดกำลัง ทว่าเพียงเข้าปากมันก็ละลายไปหมดแล้ว

“ยังคิดว่าข้าจะทำร้ายเจ้าอีกหรือ” เฟิงจิวเยี่ยแสดงสีหน้าไม่พอใจ “มันยับยั้งพิษหมันต์ไม่ให้กำเริบได้”

“เจ้ารู้ด้วยหรือว่าข้าถูกพิษหมันต์” เส้นเขียนหลังตกใจ

“ใครก็ได้!” เฟิงจิวเยี่ยส่งเสียงเรียกออกไปนอกประตู

“ท่านประมุข” ชายวัยกลางคนผู้หนึ่งเดินเข้าประตูมา เลื้อยผ้าที่เขาสวมใส่เรียบง่ายอย่างยิ่ง

“หาคนมารับใช้เขา” เฟิงจิวเยี่ยเดินตรงออกไปด้านนอก “ในเมืองเป็นอย่างไรบ้าง”

ชายวัยกลางคนปิดประตูห้องก่อนจะกล่าวเสียงเบา “สถานการณ์ตึงเครียดมากขอรับ”

เส้นเขียนหลังนั่งเงี่ยหูฟังอยู่บนเตียง อยากฟังให้มากกว่านี้เหลือเกิน แต่เสียดายที่ได้ยินแว่วๆ เพียง “ฉินเล่าอวี” จากนั้นทั้งสองก็เดินทางออกไปไกลเสียแล้ว

อย่าเดินกันไวขนาดนี้จะได้ไหม! เส้นเขียนหลังกระโดดลงจากเตียง แล้วแทบหุดติดกับประตู ทว่าใครบางคนกลับเปิดประตูห้องออกโดยไม่ทันตั้งตัว “มีอะไร”

เส้นเขียนหลังเสียหลักจนเกือบสะดุดล้มหัวที่กระเบื้องทางเดิน

“หากคุณชายไม่มีเรื่องอะไรก็เชิญกลับเข้าไปเถอะขอรับ” ที่หน้าประตู มีชายฉกรรจ์ผิวดำรูปร่างอ้วนท้วนยืนอยู่ ดูแล้วน่าจะสูงอย่างน้อยร้อยเก้าสิบ เลยทีเดียว!

เส้นเขียนหลังกลับไปบนเตียงอย่างว่าง่าย ประตูห้องถูกลงกลอนอีกครั้ง ห้องนี้ไม่มีหน้าต่าง มีเพียงแสงเทียนวิบไหวบนโต๊ะ

นี่มันค่ายกักกันชัด ๆ! เส้นเขียนหลังถอดผ้าห่มพลงครุ่นคิด... บอกว่าสถานการณ์ตึงเครียด ก็แสดงว่าฉันแล้ววีกำลังหาฉันอยู่สินะ

“เล่ามาให้ละเอียด” ในอีกห้องหนึ่ง เฟิงจิวเยี่ยกำลังสนทนากับชายวัยกลางคนผู้นั้น

“ฉันแล้ววีก่อคำสั่งให้เจ้าหน้าที่ทางการและยอดฝีมือของวังจู่อิง ฝ้าประตูเมืองทั้งสี่อย่างเข้มงวด ภายในตัวเมืองเองก็ไม่ปลอดภัยขอรับ มันบอกว่าใครก็ตามที่หาคุณชายเส้นพบจะตกรางวัลเป็นทองคำหมื่นเหลี่ยม ผู้ใดแจ้งเบาะแสก็จะได้รับเงินเช่นกัน”

เฟิงจิวเยี่ยขมวดคิ้ว

ชายวัยกลางคนเอ่ยต่อ “ช่วงหลายวันมานี้ชาวบ้านชาวเมืองราวกับเป็นบ้ากันไปหมด ค้นหาแค่ในบ้านตัวเองเสร็จยังไม่พอ วางเมื่อใดก็เที่ยวเตร็ดเตร่ไปตามท้องถนนมองหาคนแปลกหน้า ถึงขั้นทำนกหวีดไม่ไผ่ พอมีอะไรผิดปกติก็เป่าทันที เสียงดังลั่นไปครึ่งเมืองเลยทีเดียวนะ ต่อให้แปลงโฉมก็เกรงว่าจะเล็ดลอดออกไปไม่ได้ขอรับ”

“ไปช่วยข้าจัดยาเหล่านี้มา” เฟิงจิวเยี่ยยื่นรายการสิ่งของให้เขา “ในเมื่อออกไปไม่ได้ เช่นนั้นข้าก็ไม่ออกไปแล้ว”

“ข้าน้อยเองก็ตั้งใจจะบอกเช่นนี้เหมือนกันขอรับ” ชายวัยกลางคนผงกศีรษะ “อุโมงค์ลับใต้ร้านสมุนไพรของข้าน้อยเร้นลับยิ่ง ผู้ใดก็ไม่อาจหาพบ ท่านประมุขรักษาตัวอยู่ที่นั่นได้ เรื่องอื่นนอกเหนือจากนี้ไว้ค่อยว่ากันวันหลัง”

“นายท่าน” ใครบางคนเกาะประตูอยู่นอกห้อง

“มีเรื่องอะไร” เฟิงจิวเยี่ยฉีหน้า

“คุณชายท่านนั้นบอกว่าไม่สบาย” ผู้ที่มากล่าวขึ้น “ตอนนี้กำลังร้องไห้สะอึกสะอื้นอยู่ในห้องขอรับ”

ชายวัยกลางคนมองเฟิงจิวเยี่ย “ท่านประมุข”

“ข้าจะไปดูสักหน่อย” เฟิงจิวเยี่ยเดินออกไป

“แค่นี้ๆ” ภายในห้องเล็กอันมืดสลัว เส้นเขียนหลังกำลังโง่งงคอไอสุดแรงเกิด

“เป็นอะไรไป” เฟิงจิวเยี่ยผลักประตูเข้ามา นั่งลงข้างเตียงพลางถาม

“เวียนหัว” เส้นเขียนหลังนั่งฟังหัวเตียง สีหน้าชาวชืด

“น่าจะเป็นเพราะเปียกฝนจนเป็นหวัด” เฟิงจิวเยี่ยลองวัดอุณหภูมิบนหน้าผากเขาดู “ข้าจะให้คนไปช่วยจัดยาให้เจ้า กินเสร็จเดี๋ยวก็หายแล้ว”

“พิษเห็บมันจะไม่กำเริบหรือ” เส้นเขียนหลังซักถาม

“แน่นอนว่าไม่” เฟิงจิวเยี่ยพยักหน้า “เมื่อยเมื่อครูใช้รักษาพิษเห็บมัน”

“ทำไมเจ้าถึงมียาถอนพิษละ” เส้นเขียนหลังถามอีกฝ่าย “ก่อนหน้านี้หลายต่อหลายหนที่ข้าพิษกำเริบก็ล้วนแต่ต้องผินทนนให้มันผ่านพ้นไป”

เฟิงจิวเยี่ยยิ้มเย็น “ข้านี้กว่าไม่มีอะไรที่ฉินเส้าอวีทำไม่ได้เสียอีก”

“เจ้ายังมียาอีกหรือไม่” เส้นเขียนหลังมองเขาด้วยสีหน้าแสนบริสุทธิ์ใสซื่อ “ข้าไม่อยากเจ็บปวดทรมานอีกแล้ว”

“ย่อมมี ขอเพียงเจ้าว่าง่ายยอมตามข้ามาดี ๆ ก็จะมียาถอนพิษให้เหลือเพื่อ”

เส้นเขียนหลังไม่ได้พูดอะไร ทว่าดวงตาฉายแววผ่อนคลายอย่างเห็นได้ชัด

เฟิงจิวเยี่ยเห็นเช่นนั้นก็คลี่คลายใจก่อนจะกล่าวต่อ “นอกจากถอนพิษให้ได้แล้ว ข้ายังมอบของมากมายหลายสิ่งที่คุณไม่มีให้เจ้าได้อีกด้วย”

เส้นเขียนหลังใช้ผ้าห่มห่อตัวเอง

เฟิงจิวเยี่ยเอ๋อ “พักผ่อนสักหน่อยเถอะ ยังต้องต้มยาอีกสักพัก”

เส้นเขียนหลังผงกัศริระ น้ำตาพลันร่วงเฝาะอย่างไม่ทันตั้งตัว

“เป็นอะไรไป” เฟิงจิวเยี่ยนัวหน้า

“คิดถึงบ้าน” เส้นเขียนหลังดวงตาแดงก้ำ “ข้าไม่อยากตะลอนๆ อยู่ข้างนอกนี่แล้ว”

“ภายภาคหน้าข้ายอมพาเจ้ากลับบ้านแน่นอน” เฟิงจิวเยี่ยตอบหลังเขาเบาๆ “ตอนนี้หลับเสียเถอะ”

เส้นเขียนหลังหลับตาปริ้มอย่างว่าง่าย เพียงไม่นานลมหายใจก็ราบเรียบสม่ำเสมอ

เฟิงจิวเยี่ยหยัดกายลุกขึ้น เดินออกประตูไป

ฟู...

พอได้ยินเสียงกลอนประตู เคาะน้อยแซ่เส้นก็แอบเปิดเปลือกตาชำเลื่องมอง

ไม่ได้แสดงละครมาตั้งนาน ตื่นเต้นเป็นบ้า!

มือเย็นเป็นอาหารเรียบง่ายอย่างบะหมี่หยางซุนกับผักดอง แต่ต่อให้เป็นเช่นนี้ พวกมันก็ยังคงเป็นอาหารเลิศรสในสายตาเส้นเขียนหลังที่กินผลไม้ป่ากับเนื้ออย่างมาหลายต่อหลายวันอยู่ดี ดังนั้นเจ้าตัวจิ้งสวปามเข้าไปถึงสองสามใหญ่เลยทีเดียว เจริญอาหารอย่างยิ่ง

ชายวัยกลางคนเห็นเช่นนั้นก็ดูแคลนอยู่ในใจ...ท่าทางซื่อๆแบบนี้ ยังจะรำลึกกันอีกว่าไม่เสพอาหารมนุษย์ปฤฤษณ งามพิสุทธ์ผุดผาดดังดอกบัวช่างเชื่อถือไม่ได้

กินอิ่มแล้ว เส้นเขียนหลังวางสามลงตั้งใจจะกลับห้อง ทว่ายังไม่ทันจะย่างเท้าก้าวที่สองก็ถูกชายวัยกลางคนผู้นั้นกระชากไว้เสียก่อน “เดินกลับอีกประตูโน้น”

“ปล่อยมือ!” เส้นเขียนหลังถลึงตาใส่เขา “คุณชายเช่นข้า เจ้าแต่ละต้องส่งเดชได้ด้วยอะ!”

ชายวัยกลางคนปล่อยมือ สีนหน้าย่ำแย่

เป็นแจกันดอกไม้³ หน้าตาหล่อเหลาของแท้!

ไม่มีประโยชน์เลยสักนิด!

เนื่องจากภายในห้องไม่มีหน้าต่าง เส้นเขียนหลังจึงได้แต่อาศัยความรู้สึกมาประเมินเวลา ทำให้นอนไม่ค่อยหลับเท่าไร

ทว่าในโซคร้ายก็ยังมีโซคดี เฟิงจิวเย่ไม่ได้กลับมาที่ห้อง คำคินนี้จึงนับว่าสุขสงบทีเดียว

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้นมีชายฉกรรจ์ยกอาหารเข้ามาให้ เดิมทีเส้นเขียนหลังคิดจะชวนคุยตามมารยาทสักหน่อย แต่น่าเสียดายที่ชายผู้นี้ดื่มที่อรวกับท่อนไม้ พอวางถาดอาหารลงก็เดินออกไปทันที ไม่แยแสสักนิดว่าเส้นเขียนหลังกำลังพูดจอต่อยู่

ตัวสูงใหญ่เบ้อเริ่มเต็มออกขนาดนี้ก็ไม่ต้องเตะท่าทำเป็นเท่แล้วนะ! เคะน้อยแซ่เส้นค่อนข้างอดใจในใจ พลังกัมหน้ำเหลือบมองมือเข้า

ขนมเปียะทอดหนึ่งชิ้น โจ๊กหนึ่งชาม จากนั้นก็...ไม่มีอะไรต่อจากนั้นแล้ว

แน่นอนก็ซีเหนียวให้มากกว่านี้อีกสิ! ไม่รู้จักวิธีต้อนรับแขกเลยหรือไง! เส้นเขียนหลังอยากจะกราบกรานระดับความขี้ติตของผู้ชายคนนี้จริงๆ

ตลอดช่วงเช้าเฟิงจิวเย่ไม่ได้โผล่หน้ามาสักครั้ง กระทั่งได้เวลามือเหียงถึงพบอีกฝ่ายที่โต๊ะอาหาร

“ตอนเช้าเจ้าไปไหนมาหรือ” เส้นเขียนหลังถาม

“ฝึกปรือวรยุทธ์” เฟิงจิวเย่ยืนหมั่นโถวให้เขาหนึ่งลูก

เส้นเขียนหลังกัดไปคำหนึ่ง “แล้วกับข้าวล่ะ”

ชายวัยกลางคนวางจานผักผักและยาไก่เย็นลงเบื้องหน้าเขา

“มีแค่นี้เองหรือ” เส้นเขียนหลังเบิกตาโต

จากนั้นก็ม้วนน้ำแกงไข่อีกชามวางตรงหน้า

เส้นเขียนหลังโยนหมั่นโถวทิ้ง สีหน้าไม่สบอารมณ์

³ คำสแลงหมายถึง คนที่มีดีแค่หน้าตาแต่ไร้ความสามารถ

“ไม่ยากกินหรือ” เฟิงจิวเยี่ยถามเขา

“ข้ากินผลไม้ป่ามาตั้งหลายต่อหลายวัน นี่กว่าพอออกมาจะได้กินอะไรที่มันดีขึ้นบ้างเสียอีก!” เส้นเขียนหลังโมโหโหโโส “นี่มันอาหารป่าอะไร กระทั่งสุนัขสกุลเส้นยังไม่ยอมกินเลย!”

ชายวัยกลางคนโกรธจนหน้าเขียว

“อย่าไว้วาย” เฟิงจิวเยี่ยนวดหน้า น้ำเสียงดุดันลึกลับ

เส้นเขียนหลังกัดริมฝีปากล่าง แหวตารึ้นน้ำแผลงความน้อยอกน้อยใจ เมื่อเห็นท่าทางเช่นนี้ของอีกฝ่าย เฟิงจิวเยี่ยก็ผ่อนน้ำเสียงให้อ่อนลงอีกครั้ง “ช่วงเวลาคับขัน อดทนสักหน่อยได้หรือไม่”

เส้นเขียนหลังไม่พูดไม่จา เพียงหยิบหมั่นโถวมากัดเข้าปากเงิบๆ กับข้าวก็ไม่ยอมกิน ทั้งยังไม่ยอมเหลือบแลอีกฝ่ายเลยด้วย

เฟิงจิวเยี่ยขมวดคิ้วก่อนจะชำเลื่องมองชายวัยกลางคน

ด้วยเหตุนี้ เมื่อถึงช่วงเย็นในวันเดียวกัน เคะน้อยแซ่เส้นจึงได้กินหมูย่างหนังกรอบกรอบกับขนมจากร้านหนานหฺวโจ

“อารมณ์ดีแล้วหรือ” เฟิงจิวเยี่ยถามอีกฝ่าย

เส้นเขียนหลังยิ้มจนตาหยี เคี้ยวตุ้ยๆ จนแก้มป่อง แล้วยังคืบกับข้าวให้เฟิงจิวเยี่ยอีกต่างหาก!

ชายวัยกลางคนยังคงมีสีหน้าดำทะมึนพลาถยืมเยาะในใจ

“คราวหน้าก็สุภาพกับเขาหน่อย” หลังจากเส้นเขียนหลังกินมื้อเย็นและกลับห้องไปแล้ว เฟิงจิวเยี่ยก็มองชายวัยกลางคนด้วยสายตาดำเย็บเย็บ “เก็บงานความเป็นปฏิกิริยาของเจ้าไว้”

ชายวัยกลางคนกล่าว “คำรำลือช่างพิลึกพิลั่นนัก ตัวจริงก็เป็นแค่คุณชายตื้อด้านเอาแต่ใจที่ถูกพะเน้าพะนอจนเสียนิสัยเท่านั้นเอง ใครมีขนมก็ตามคนนั้นไป”

“เป็นเช่นนี้ไม่ดีหรอกหรือ” เฟิงจิวเยี่ยเหลือบมองเขา

ชายวัยกลางคนพูดไม่ออก

เฟิงจิวเยี่ย “ภารกิจสำคัญว่า หนนี้หากข้าออกจากเมืองไปได้ อย่างราบรื่นก็จะโยกย้ายเจ้ากลับไปเทวคารทันที ไม่ต้องปิดบังชื่อแซ่อาพราง

ตัวตนอยู่บ้านนอกคอกนาเช่นนี้อีก”

“ขอบพระคุณท่านประมุข” ชายวัยกลางคนก้มศีรษะ

“ออกไปเถอะ ก็แค่ช่วงครึ่งเดือนนี้เท่านั้น จำไว้ว่าอย่ามีเรื่องขัดแย้ง
กับเขาอีกเป็นอันขาด”

“ท่านประมุขโปรดวางใจ ข้าน้อยจะระวังการกระทำให้อยู่ในขอบเขต
อย่างแน่นอน”

ตัวอวยาบ

บทที่ 55

เนื้อหนังอุดมไขมันแต่ไม่มีใครมาลูบคลำ!
ช่างเป็นภรรยากรรมชราที่สูญเปล่า!

ช่วงเย็นวันนี้ เล็นเขียนหลังก็ยังคงอ่านหนังสืออยู่ในห้องตามเคย
ข้างมือมีเมล็ดแตงหนึ่งจانبกับน้ำชาหนึ่งถ้วยวางอยู่ ดูท่าทางจะปรับตัวเข้ากับ
การใช้ชีวิตเช่นนี้ได้เป็นอย่างดี

“ยังไม่พักผ่อนอีกหรือ” เฟิงจิวเยี่ยผลึกประตูเข้ามา

“อืม” เล็นเขียนหลังวางหนังสือลง “เดี๋ยวจะนอนแล้ว”

เฟิงจิวเยี่ยถอดเสื้อตัวนอกออก พาดไว้บนม้านั่ง

เล็นเขียนหลังชะงักไปชั่วครู่

ฉิบหาย เกิดอารมณ์แผลงๆอะไรละเนี่ย รีบสวมเสื้อผ้าเลยนะ!

“ขึ้นเตียง” เฟิงจิวเยี่ยวาทะรวบรัดได้ใจความ

เล็นเขียนหลัง “...”

พ่อเกลิ ใครจะอยากขึ้นเตียงกับเอ็งพะ อย่างเตียงเนี่ยนี้ก็จะขึ้นก็ขึ้น
กันได้เลยหรือไง ถ้ากลัฟืนใจกัน เดี่ยวพ่อจะตัดไอ้จ้อนเอ็งทิ้งซะเลย!

“เจ้าคิดจะทำอะไร” ลักษณะตมณเตือนภัยของเล็นเขียนหลังตื่นตัว
เต็มกำลัง!

“ข้าไม่แตะต้องเจ้าหรอก” เฟิงจิวเยี่ยเอ่ย

เชื่อก็โง่สิ! ไม่แตะต้องแล้วให้ขึ้นเตียงทำไม! อย่างบอกนะว่าจะเอา
ผ้าห่มมาห่อตัวแล้วถกกันเรื่องวายุบุปผาหิมะจันทร¹ กับชีวิตมนุษย์ใน
อุดมคตินะ! นายเองก็ไม่ใช่พวกฮิปสเตอร์วัยรุ่นนุ่สายศิลปะวรรณกรรม

สักหน่อย! เล่นเขียนหลังกระเถิบถอยหลังไปอีก

“อุโมงค์ใต้ดินมีไอชื้นหนาแน่น พืชหมันต์ของเจ้ากำเริบได้ทุกเมื่อ ข้าจะช่วยเจ้าเดินลมปราณอบอุ่นร่างกาย” เฟิงจิวเยี่ยกล่าว

อบอุ่นร่างกายเหรอ เคะน้อยแซ่เส้นพลันจินตนาการสภาพที่อีกฝ่ายนอนราบทับบนร่างตนแล้วทำกายบริหารก่อกองครามได้สะดวกอย่างดูเด็ดเมามัน ช้ำยังอุ่นร้อนจนเหงื่อชุ่มโชกอีกต่างหาก จับพลันจึงขำฉุนหนีดีฝ่อจนเบื่อไปทันที

“ข้าว่าไม่ต้องหрок เจ้าถูกพิษยังไม่หายดี ไม่สู้รักษาตัวเองให้หายก่อนแล้วค่อยว่ากันจะดีกว่าหรือไม่”

“อย่าให้ข้าพูดซ้ำ” เฟิงจิวเยี่ยมองเขาด้วยสายตาเย็นชา

“เจ้าให้เวลาข้าอีกนิดนะ” เส้นเขียนหลังนี้หน้าเล็กน้อย กำลังเตรียมจะแสดงความสามารถด้านการแสดงสักหน่อย แต่กลับถูกคว่ำคอเลื้อยเหวี่ยงขึ้นเตี้ยไปเสียก่อน

“หากไม่ยากให้ข้าพจรถูกกลับกันนิ่ง ๆ อย่างขยับ!” เฟิงจิวเยี่ยเงื้อมมือฟาดแผ่นหลังเขา

คะน้อยแซ่เส้นนั่งทางขาอ้าช่ออยู่บนเตี้ย ตัวแข็งทื่อไม่กล้ากระดุกกระดิก ความคับแค้นพุ่งปรี่ตัวอย่างรวดเร็ว!

ความรู้สึกของการเป็นเนื้อใต้คมมีดบนเขียงผู้น² มันช่างห่วยแตกแท้! แถมท่วงท่ายังดูซื่อป้ออีกด้วย!

ฉินเส้าอวี๋ เจ้าคนเฮงชวย ตกลงจะมาช่วยตูเมื่อไหร่เนี่ย!

ทำตัวให้สมกับเป็นจอมยุทธ์ฝ่ายธรรมะผู้ยิ่งใหญ่หน่อยจะได้ไหม!

เส้นเขียนหลังรู้สึกว่แผ่นหลังอ่อนล้าเล็กน้อย พุดกันตามตรง มันก็ไม่ได้ถึงกับทนไม่ไหว แต่เขาก็ยังรู้สึกว่แขนขาชาตึกไม่หาย หน้ามืดตาลาย ท้องอืดท้องเฟ้อ ชั่วพริบตาแรกแรมปี มีชีวิตอยู่ไม่สู้ตาย น่าเบื่อ

¹ จำนวนเปรียบเทียบถึงบทประพันธ์หรือโคลงกลอนที่แต่งด้วยสำนวนโวหารตรงตามแต่หาสาระไม่ได้

² หมายถึง ตกอยู่ในสถานการณ์ที่ความเป็นตายอยู่ได้เื่อมมือของผู้อื่น

อะไรขนาดนี้! สติพราเลือนแยกแยะอะไรไม่ถูกอยู่นานสองนานกว่าเฟิงจิวเยี่ยจะถอนกำลังภายในแล้วหัตถ์กายลูกออกจากเตียงไปในที่สุด

เส้นเขียนหลังที่ปวดเปิกไปทั้งตัวพลันเอนร่างกะปลกกะเปลี้ยกลับลงไปบนเตียงก่อนจะพรุลงมหายใจยาว

“กลัวปานนี้เชียว” เฟิงจิวเยี่ยแหยะยิ้ม “ดูท่าทางเจ้าคนแซ่จินจะฉวยโอกาสหาเศษหาเลยกับเจ้าระหว่างเดินลมปราณบ่อยเลยสิท่า”

เส้นเขียนหลัง “...”

เรื่องพรรคนี่มาเดาส่งเดชได้ไง!

ยิ่งไปกว่านั้นดันโดนถูกฝังอีกต่างหาก!

“เจ้าต้องใช้เวลาซักพักหน่อย” เส้นเขียนหลังลุกขึ้นนั่ง

“หากตอนนี้เขามาช่วยเจ้าเล่า” เฟิงจิวเยี่ยมองอีกฝ่าย “จะไปกับข้าหรือไปกับเขา”

มันก็ต้องไม่ใช่ นายอยู่แล้ว! เส้นเขียนหลังค่อนข้างอดใจ จากนั้นก็ซุกศีรษะลงระหว่างเข่าแล้วถอนหายใจ “ไม่รู้”

“ไม่รู้อะไระ” น้ำเสียงเฟิงจิวเยี่ยสูงขึ้นเล็กน้อย ให้อารมณ์ข่มขู่อย่างเห็นได้ชัด

“ก็ไม่รู้แหละสิ” เส้นเขียนหลังพูดเสียงอู้อี้ “ทั้งเขาทั้งเจ้าล้วนดีต่อข้าทั้งนั้น”

“แล้วอย่างไรต่อ” เฟิงจิวเยี่ยถาม

“เรื่องราวเก่าก่อนข้าก็ไม่ออกสัอย่างจริงจัง” เส้นเขียนหลังกล่าวซ้ำๆ

“คนแรกที่ข้าเห็นตอนที่ฟื้นขึ้นมาก็คือเขา ไม่ใช่เจ้า”

“ข้าเองก็อยากไปพบเจ้ายู่หรือ” เฟิงจิวเยี่ยเซยคางเขาขึ้นอย่างแผ่วเบา “น่าเสียดายที่ธรรมะกับธรรมไม่ลงรอยกัน”

“ข้ากลัวเจ้านิดหน่อย” เส้นเขียนหลังหลบสายตา

“เป็นเพราะเขาพูดอะไรกับเจ้าใช่หรือไม่” เฟิงจิวเยี่ยถาม “แต่ก่อนเจ้าไม่เป็นเช่นนี้”

“อืม” เส้นเขียนหลังผงกศีรษะ

“พูดว่าอะไรบ้าง” เฟิงจิวเยี่ยซักถาม

“บอกว่าเจ้าเป็นมารร้าย สังหารคนตาไม่กะพริบ” เส้นเขียนหลังตอบ “แค่นี้ก็กลัวแล้วหรือ” เฟิงจิวเยี่ยยิ้มเยาะ “หลังจากตกลงมาบาดเจ็บ ก็ใจเสาะกว่าเดิมไม่น้อยเสีย”

“ก็ไม่เชิง” เส้นเขียนหลังความคิดสร้างสรรค์ล้นเหลือ “เขาเคยบอกไว้ว่า คีนจันทร์เต็มดวง เจ้าจะแก้ผ้าแก้ผ่อนวิ่งเล่นจ้อนไปบนยอดเขา ลัทธิมาร แหงหน้าเห่าหอนไล่ดวงจันทร์ วาดหวังจะดูดซับแก่นพลัง เดือนดาว”

สีหน้าเฟิงจิวเยี่ยพลันดำทะมึน

“เขายังพูดอีกว่า ที่เจ้าโปรดปรานที่สุดคือการเสพสมกับบุรุษร่าง บึกบึน หวังจะสูบพลังหยางของคนเหล่านั้นโดยเฉพาะ” เคะน้อยแซ่เส้น บั่นน้ำเป็นตัวจนติดลม “ทุกต้นเดือนต้องมีชายฉกรรจ์ร้อยกว่าคนมาที่ ลัทธิมาร พอถึงปลายเดือนยามที่พวกเขากลับออกมา ก็หอมกะหรั่ง หน้าซีดหน้าเขียวไปหมด น่าเวทนาอย่างยิ่ง!”

“หุบปาก!” เฟิงจิวเยี่ยโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ

“เจ้าถามเองนะ” เส้นเขียนหลังหน้าซีดตาใส แต่ในใจกลับเปี่ยม ด้วยความลึงโลด! โกรธก็ดีแล้ว ให้ดีที่สุดก็ช่วยโกรธจนอดรันทดไม่ไหว วิ่งโรไปหาเรื่องต่อตีกับฉินเส้าอวี๋เลยนะ! แบบนี้ชีวิตจะได้รุ่งโรจน์มีสิสัน ดีต่อนาย ดีต่อฉิน ดีต่อเราทุกคน!

“เจ้าก็เชื่อหรือ” เฟิงจิวเยี่ยถลึงตาใส่เขา

“...ก็ลึงเลอยู่บ้างเหมือนกัน” เส้นเขียนหลังพึมพำเบาๆ

“ร่วงหัวกระแทกจนสมองพังไปแล้วจริงๆ!” เฟิงจิวเยี่ยพาดศิระชะเขา ทีหนึ่ง “หากเขาบอกว่าข้าเป็นปีศาจเจ้าก็เชื่ออะนะ”

“เขาเคยพูดเช่นกันว่าเจ้าเป็นปีศาจหมิดำแห่งขุนเขา” เส้นเขียนหลัง ตื่นเต้น “เจ้ารู้ได้อย่างไร”

เฟิงจิวเยี่ยบิบขำมูมโตะไม้จนแตกเป็นเสี่ยงๆ

“ทำไมต้องโหดขนาดนี้ด้วย” เส้นเขียนหลังบ่นปาก

“ต่อแต่นี้เจ้าจะไม่มีโอกาสฟังคำพูดคำจาเหลวไหลของเขาอีกแล้ว” เฟิงจิวเยี่ยน้ำเสียงเย็นเยียบ “รอจนชาวลือระลอกนี้ผ่านพ้นไปเมื่อไหร่ ข้า

จะพาเจ้ากลับเหวการของลัทธิแล้วหาคนมาช่วยรักษาสมองเจ้าทันที!”

เส้นเขียนหลังเอ่ย “เช่นนั้นเจ้าต้องทำดีกับข้านะ ห้ามตีข้า ห้ามด่าข้า ต้องให้เงินข้า แล้วก็ต้องช่วยรักษาพิษหมันดีให้หายด้วย”

“แน่นอน” เฟิงจิวเย้ยน้ำเสียงอ่อนลง “ขอเพียงเจ้าเชื่อฟัง ไม่ว่าร้องขออะไรข้าล้วนรับปากเจ้าได้ทั้งนั้น”

“อืม” เส้นเขียนหลังกอดผ้าห่มก่อนจะล้มตัวกลับลงไปบนเตียงด้วยความอึดอึดใจ “พรุ่งนี้เช้าอยากกินโจ๊กกุ้งนกก แล้วก็อยากกินเอ็นกวางย่างด้วย!”

“กินเอ็นกวางอะไรแต่เช้าตรู่” เฟิงจิวเย้ยหน้า

“อย่างนั้นแค่โจ๊กกุ้งก็ได้ ต้องเป็นรังนกนางแอ่นชั้นยอดนะ ส่วนเอ็นกวางนี่เก็บไว้กินช่วงเที่ยงก็แล้วกัน แล้วตอนเย็นก็ต้องพระกระโดดกำแพง!”

เฟิงจิวเย้ยสีหน้าไม่สบอารมณ์

“เมื่อก่อนตอนอยู่ที่บ้านข้าใช้รังนกบัวปากเลยด้วยซ้ำ!” ใบหน้าเส้นเขียนหลังบ่งบอกอย่างชัดเจนว่าอันที่จริงเช่นนั้นข้าก็ลำบากมากแล้วนะรู้ไหม อะไรทำนองนั้น

หลังจากครุ่นคิดครู่หนึ่งก็กล่าวต่อ “ยิ่งไปกว่านั้น ถึงจะเป็นการเดินทางไกลบ้าน แต่ทุกมื้อล้วนมีอาหารจานเย็นแปดอย่าง จานร้อนแปดอย่าง ของว่างสอง กับน้ำแกงอีกหนึ่ง!” ถือโอกาสแสดงความมั่งมีของวังจู่อย่างโจ่งแจ้งในคราวเดียวไปเลย! แต่ความเป็นจริงแล้วมันไม่ใช่เช่นนั้นสักนิด ประมุขฉินกระเบียดกระเสียดจะตาย กระทั่งเคหน้อยแซ่เส้นอยากกินเผือกต้มน้ำตาลเพิ่มอีกสักถ้วยก็ยังคงแลกเปลี่ยนด้วยของประเภท “คลาฟุงห่าหิ” อะไรเทือกนี้เป็นประจำ

“กลับเถอะ” เฟิงจิวเย้ยช่วยคลุมผ้าห่มให้เขา

“อืม” เส้นเขียนหลังกอดผ้าห่มแล้วกลิ้งหลุนๆ ไปขีดผนัง ก่อนจะพุดกับตัวเอง “คืนนี้ข้าจะต้องฝันถึงโจ๊กกุ้งนกกเป็นแน่! คิกๆ!”

เสียงหัวเราะดูจะฉงเงินโดยแท้ เพียงได้ยินก็แสนจะเพลินใจ!

เฟิงจิวเย้ยแทบจะจินตนาการได้เลยว่า หากพรุ่งนี้เช้าอีกฝ่ายตื่นมา

ไม่เห็นใจก็รังนกจะมีสีหน้าเกรี้ยวกราดขนาดไหน

ด้วยเหตุนี้เขาจึงหันหลังเดินออกประตูไปพร้อมสีหน้าดำคล้ำ

พอได้ยินเสียงลงกลอนประตูดังก็กรอयीมบนดวงหน้าของเส้นเขียนหลังก็ค่อยๆ จางหายไป แล้วได้แต่นอนกอดผ้าห่มเหม่อมองผนัง

“ใจก็รังนกหรือ” เมื่อชายวัยกลางคนได้ยินเรื่องนี้เข้าก็ไม่พอใจมากตามคาด “ก็แค่ใจก็ซามเดียว เขาอยากกินก็หามาให้เขาเถอะ” เฟิงจิวเยี่ยจิบชาอย่างแช่มช้า

“ทำไมท่านประมุขถึงต้องตามใจเขาถึงเพียงนี้ด้วยขอรับ” ชายวัยกลางคนงุนงง

“ของยังอยู่ในมือเขา นอกจากปลุกปลอบเอาอกเอาใจแล้วยังจะทำอะไรได้อีก” เฟิงจิวเยี่ยแหวดตาเย็นเยียบ

“หากเขาสวมรอยเป็นเทพเสสร้างเป็นผี³ คิดจะยกยกเอาไว้อเองแต่แรกละขอรับ” ชายวัยกลางคนเข่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน

เฟิงจิวเยี่ยกล่าว “แต่ก่อนข้าเองก็คิดเช่นนั้น ทว่าเมื่อครู่ข้าลองทดสอบลมปราณของเขาดูก็พบว่าไร้กำลังภายในจริง ๆ”

“รวบหัวฟาดบาตเจ็บ กระทั่งกำลังภายในก็สูญไปด้วยหรือ” ชายวัยกลางคนดูแคลน

“เรื่องนี้ข้ารู้ขอบเขตดีว่าควรทำอย่างไร” เฟิงจิวเยี่ยเหลือบมองเขา “จงตอบสนองทุกคำร้องขอของเขอย่างสุดกำลัง อย่าให้ข้าต้องพูดซ้ำสอง!”

“...ขอรับ” พอเห็นว่าอีกฝ่ายมีสีหน้าซึ่งขง ชายวัยกลางคนก็ก้มหน้าจูดอย่างรู้อะไรควรไม่ควร “ข้าหน้าจะส่งคนไปจัดการเดี๋ยวนี้”

เนื่องจากร้านสมุนไพรแห่งนี้เล็กยิ่ง ยามปกติทั้งเจ้าแก็และลูกจ้างมักจะปรากฏตัวให้ผู้คนพบเห็นในรูปลักษณะธรรมดาสามัญ ย่อมไม่สะดวทที่จะไปซื้อของอย่างใจก็รังนกหรือพระกระโดดกำแพง ดังนั้นชายวัยกลางคนจึงฉวยโอกาสจากความมืดมิดยามค่ำคืนลักลอบเข้าหอสุรา ขโมยรังนก

³ สำนวน หมายถึง สร้างความเข้าใจผิดหรือหลอกลวงให้ผู้คนเชื่อ

เป้าฮื้อ และเขากวางมา ก่อนจะรีบรุดไปซื้อซีโครงหมูและหัวเผือกที่ตลาดเช้าต่อ แล้วค่อยตระเตรียมวัตถุดิบสำหรับอาหารทั้งวันของเส้นเขียนหลังจนครบถ้วนในท้ายที่สุด

“พุงนี้อยากกินทะเลตุนแปดสมบัติ⁴!” เส้นเขียนหลังแตะซีโครงหมูอย่างมีความสุข พลังมองเพ็งจิวเยี่ยด้วยแวตาเปี่ยมความคาดหวังและความเชื่อมั่น!

“ได้สิ” เพ็งจิวเยี่ยหยิบเม็ดข้าวบนแก้มเขาออก “อยากได้อะไรข้าล้วนมอบให้เจ้า”

ชายวัยกลางคนก้มหน้าพวยข้าวเข้าปาก มือซ้ายกำหมัดแน่น ด้วยเหตุนี้เอง ไม่กี่วันให้หลัง เจ้าแก้มของห่อแปดเขียนในเมืองจึงมายืนทอดถอนใจอยู่กลางครัวด้านหลังร้านของตน เป้าฮื้อ รังนก หูฉลาม และปลิงทะเล ค่าเสียหายของสิ่งเหล่านี้รวมกันแล้วมากเท่ากับกำไรของทั้งเดือนเลยทีเดียว ทำไมบ่ทจะหายก็หายไปง่าย ๆ เช่นนี้เล่า

“เป็นไปได้หรือไม่ว่าพ่อครัวมีปัญหา” ภรรยาเอ่ยเสียงแผ่วจากด้านหลัง “สะอาดเกลี้ยงเกลาขนาดนี้ ไม่คล้ายกับมีหนูเล่นนะเจ้าคะ”

เจ้าแก้มหวัง “เป็นสาวเป็นนางอย่าพูดจาเหลวไหล พ่อครัวซึ่งทำงานที่นี้มาเกือบสิบปีแล้ว มีครั้งไหนเคยหยิบฉวยของไปบ้าง”

“ก็จริง” ฝ่ายภรรยาขมวดคิ้ว “แต่ของตั้งเยอะขนาดนี้ จะปล่อยให้หายไปเฉย ๆ ไม่ได้นะเจ้าคะ”

“ห้ามแพร่งพรายเรื่องนี้เป็นอันขาด จะได้ไม่แหวกหญาให้ฐุ่น ข้าจะไปแจ้งความกับทางการเดี๋ยวนี้” เจ้าแก้มหวังเอ่ย

ภายในจวนว่าการ นายอำเภอเองก็กำลังถูกกดดันอย่างหนัก คุณชายเส้นหายตัวไปในเขตการปกครองของตน หากตามตัวกลับมาไม่ได้แล้วจะอธิบายกับวังจุยอิงกับสกุลเส้นอย่างไร!

⁴“แปดสมบัติ” มักนำมาใช้เรียกชื่ออาหารที่ใส่วัตถุดิบล้ำค่าหายากแปดอย่างโดยแบ่งออกเป็นสี่จำพวก ได้แก่ ของหายากจากภูเขา ของหายากจากทะเล สัตว์ปีกหายาก และพืชหายาก

ร้อนใจแทบตายอยู่แล้ว!

ด้วยเหตุนี้เมื่อเขาที่กำลังหงุดหงิดงุ่นง่านได้ยินว่ามีคนมาร้องทุกข์เรื่องปลิงทะเลที่ร้านหายไป ลมหายใจก็จุกอกเกือบจะทุบตีแล้วไล่กลับไปเพราะนึกว่าเป็นพวกก่อกรรมด้วยซ้ำ

“ได้ให้ผู้ปราดเปรื่องเที่ยงธรรม สามัญชนผู้ต่ำต้อยสูญเสียหนักราชการจริงจัง ะนะขอรับ!” เจ้าแก้วหวังรู้สึกไม่ได้รับความเป็นธรรม

“โจรที่ไหนจะขโมยไปแต่อาหาร” นายอำเภอรำคาญ “รีบกลับไปชะอย่ามาสร้างความวุ่นวายในศาล!”

“ขโมยไปแต่อาหารจริงจัง ะนะขอรับ!” เจ้าแก้วหวังยังคงยืนกราน “ต่อให้เป็นแค่อาหาร ทว่าเมื่อนำมารวมกันก็มีมูลค่าไม่น้อยเลย”

“ทหาร มาลากตัวออกไปที่ ลากออกไป” นายอำเภอรำคาญเติมทน!

“ซ้ำก่อน!” ที่ปรึกษาปล้นส่งเสียงหยุดยั้งไว้ จากนั้นก็กระซิบกระซาบข้างหูเขา “จะรายงานเรื่องนี้แก่ประมุขชินหรือไม่ขอรับ”

“อากาศร้อนจนสมองทึบไปแล้วแหละ!” นายอำเภอมองที่ปรึกษาด้วยความงุนงง “เรื่องมโนสาระเช่นนี้ กระทั่งตัวข้ายังรำคาญ เจ้ายังคิดจะนำไปแจ้งประมุขชินอีกหรือ”

“แต่ประมุขชินสั่งเอาไว้ว่า หากมีเรื่องผิดปกติอะไรล้วนต้องรายงานเขาให้ถึงถ้วนะขอรับ เมืองนี้เคยมีโจรที่เจาะจงขโมยปลิงทะเลโดยเฉพาะด้วยหรือขอรับ”

“ก็ต้องไม่เคยมีอยู่แล้วสิ” นายอำเภอส่ายหน้า

ที่ปรึกษาเอ่ยต่อ “เช่นนั้นก็พูดได้ว่าเรื่องนี้สอดคล้องกับข้อเรียกร้องของประมุขชิน ยิ่งไปกว่านั้น หนนี้เรารับเงินจากประมุขชินมาไม่น้อย แต่กลับหาข่าวสารที่มีประโยชน์ให้เขาไม่ได้เลย จะมากจะน้อยก็นับว่าเป็นข่าวนะขอรับ” อันที่จริงนี้ต่างหากคือเหตุผลหลัก!

คล้ายว่าจะสมเหตุสมผลอยู่เหมือนกัน นายอำเภอลูบเคราแพะแล้วสั่งให้คนไปเชิญฮวาถึงมา

“มีข่าวหรือ” สวาทังถาม

“ขอรับ ๆ” นายอำเภอยิ้มหน้าบาน ก่อนจะกระซิบเล่าเรื่องราวให้นางฟังอย่างละเอียด

สวาทังนิน้วนเล็กน้อย

“แม้เป็นเรื่องซื่อบ๊าว แต่ก็ผิดแผกจากปกติจริง ๆ นะขอรับ” นายอำเภอยืนยัน

“แล้วตัวเจ้าแกเล่า” สวาทังถาม

“รอยูที่โง่ด้านข้างขอรับ ยังไม่ได้ให้เขากลับ” นายอำเภอกระวี-กระวาดเชิญนางเข้าไป

เดิมทีเจ้าแกหังกำลังนั่งวิตกกังวลอยู่บนเก้าอี้ ทว่าจู่ ๆ ก็เห็นสวาทังเดินเข้ามา จึงลุกขึ้นยืนพรวดพราดด้วยความตกอกตกใจ

รังนกกับปลิงทะเลหายไปแค่นิดหน่อย ทำไมถึงดึงดูดผู้คุ้มกันฝ่ายซ้ายของวังจูงอิงมาได้เล่า!

“เล่าเรื่องของที่หายไปให้ละเอียดอีกรอบซิ” สวาทังเอ่ย

แม้เจ้าแกหังไม่ค่อยเข้าใจนัก แต่ก็พยายามเล่าเรื่องราวและบรรยายรายละเอียดอย่างสุดความสามารถอีกเที่ยว

“ไม่ได้หายไปแค่ครั้งเดียวหรือ” สวาทังถาม

“ขอรับ ก่อนหน้านั้นนี้กว่าเป็นหนู แต่ต่อมาถึงสังเกตเห็นว่าไม่น่าใช่ บางครั้งเพ็งตุนรงนกไปเมื่อวันก่อน แคว้งไว้ข้ามคืนก็จะหายไปเกือบครึ่ง แต่บนโต๊ะกลับสะอาดสะอ้าน รอยเท้าสกปรกยังไม่มีเลยขอรับ” เจ้าแกหังกล่าว

สวาทัง “แน่ใจนะว่าไม่ใช่คนของตัวเองของโมยกิน”

“ไม่น่าใช่ขอรับ ร่วมงานกันมาสิบปีแล้ว ไม่เคยมีปัญหาอะไร”

“มีใครอีกบ้างที่รู้เรื่องนี้” สวาทังถามต่อ

“นอกเหนือจากภรรยาของข้า่น้อยกับคนครัวก็ไม่มีใครล่วงรู้แล้วขอรับ” เจ้าแกหังตอบตรงไปตรงมา

สวาทังเอ่ย “อย่าเพ่งแพรงพรายเรื่องนี้ แล้วก็อย่าให้คนอื่นรู้ว่าเจ้ามาที่จวนว่าการด้วย เข้าใจหรือไม่”

“แน่นอนขอรับแน่นอน” เจ้าแก่หวังผงกัศรีชะ แล้วกล่าวด้วยความระมัดระวัง “แม่นางรู้หรือว่าเป็นใคร”

ฮวาดังเหลือบมองเขาด้วยสายตาเฉยเมย

เจ้าแก่พลันหุบปากอย่างรู้อะไรควรไม่ควร “คิดเสียว่าข้าน้อยไม่ได้พูดนะขอรับ”

“กลับไปเถอะ” ฮวาดังเอ่ยเสียงเย็น “อะไรควรพูดอะไรไม่ควรพูดก็จงกระจ่างแจ้งแก่ใจตน”

“ขอรับ!” เจ้าแก่สาวเท้าวิ่งกลับไปทันที เป็นแม่หญิงหน้าตาสะสวยแท้ๆ ทำไมถึงได้ดูร้ายปานนี้หนอ

น่ากลัวเป็นบ้า!

“รังกกับปลิงทะเลหายไป” พอจินเล้าอวี๋ได้ยินเรื่องนี้เข้า มุมปากก็ยกขึ้นเล็กน้อย

“มีโจรประเภทนี้อยู่จริงหรือเจ้าคะ” ฮวาดังขมวดคิ้ว

“เมื่อมีคนต้องการกิน ย่อมต้องมีคนไปขโมย” จินเล้าอวี๋วางถ้วยชาลง

“ทำไมไม่ไปซื้อเอาเสียเลย” ฮวาดังจงน

จินเล้าอวี๋มองนางยิ้มๆ “แล้วเจ้าคิดว่าอย่างไร”

“กลัวว่าจะเรียกความสนใจของผู้คน” ฮวาดังพลันฉุกคิดอะไรขึ้นมาได้

“จะกินรังกเป่าฮื้อทั้งที่ยังต้องกลัวถูกคนสังเกตเห็น มีคำอธิบายเดียวคือ สถานะการเงินของโจรผู้นี้่อตักัดขัดสน” จินเล้าอวี๋กล่าว

“ขโมยไปให้คุณชายเล่นอย่างนั้นหรือเจ้าคะ” ฮวาดังถาม

จินเล้าอวี๋สัพยอก “ทำไมถึงไม่พูดว่าเจ้าโจรนั้นอยากกินเองเล่า”

ฮวาดัง “...”

อย่าพูดเล่นในเวลาเช่นนี้จะได้อะไรหรือไม่!

“ให้เลี้ยวออกไปจับตาดูหอแปดเหลี่ยมด้วยตัวเอง!” จินเล้าอวี๋เก็บรอยยิ้ม “แล้วก็เลยไปถามเยี่ยจิ้นสักหน่อยว่ามีเจ้าแก่หอสุราในเมืองคนไหนที่เป็นคนของเขาหรือไม่”

“เจ้าคะ” ฮวาดังรับบัญชาแล้วจากไป เพียงไม่นานก็กลับมารายงานว่า

ถ้าแก่อวอลกลินจงกลทางตอนเหนือของเมืองเป็นเครือญาติกับเยี่ยจิ้น

“ลองไปถามชาวคราวดูว่ามีของหายไปหรือเปล่า” ฉินเล้าอึกกล่าว

“ถามมาแล้วเจ้าคะ ก่อนหน้านั้นเขาไม่ทันสังเกต แต่หลังจากข้าน้อยเตือนถึงได้ตรวจสอบคลังดู และพบว่าเหล่านริแดงชั้นดีหายไปหลายไห พวกหอยปลาทั้งในท้องน้ำแข็งก็หายไปบางส่วนด้วยเจ้าคะ”

ฉินเล้าอึกหลุดหัวเราะ “กินเก่งจริง ๆ”

“จะให้ส่งคนไปจับตาตุบรดาหอสຸຣາใหญ่ ๆ ในเมืองหรือไม่เจ้าคะ”

ฮวาดังถาม

ฉินเล้าอึกพยักหน้า “ไม่ว่ามีเบาะแสน่าสงสัยอะไรก็ตามให้มารายงานทันที!”

“เอิ๊ก!” ภายในโรงอาหาร เส้นเขียนหลังเรือด้วยความพึงพอใจ

“กินอิ่มแล้วหรือ” เฟิงจิวเยี่ยถามเขา

“อืม!” เส้นเขียนหลังเรือมไปหยิบแตงโมซีกหนึ่งมาแทะ

“กลับไปพักผ่อนเถอะ” เฟิงจิวเยี่ยยื่นท่อน้ำผึ้งให้เขาอีกลูก “อีกไม่กี่วันเราก็จะได้กลับไปแล้ว”

เส้นเขียนหลังเรือเดินกลับห้องพร้อมยิ้มตาหยี ทว่าในใจกลับกระวนกระวาย

เกือบสัปดาห์เข้าไปแล้วนะ! พิษที่หลงเหลืออยู่ในร่างของเฟิงจิวเยี่ยก็ทยอยขับออกทีละน้อยจนหมดเกลี้ยงไปเรียบร้อยแล้ว ว่ากันว่าสถานการณ์ในเมืองเองก็ไม่ได้ตึงเครียดเหมือนกับก่อนหน้านี้ด้วย กระทั่งชายวัยกลางคนหน้าตายนั้นยังพูดเลยว่าลองออกจากเมืองดูได้แล้ว!

มันช่างชอกช้ำระกำทรงจนไม่อาจบรรยายเป็นคำพูดเลยจริง ๆ!

ไม่เห็นจะมีอะไรพิเศษสือใจ⁵เลยสักนิด! ตู่มุ่เมเตแรงกายแรงใจสวามมากเกือบสัปดาห์ ยัดอาหารลงท้องตั้งสี่ห้ามื้อต่อวัน เอ็งก็ยังไม่สังเกต

⁵ หมายถึง คู่รักใจตรงกันเสมือนจิตสื่อถึงกันได้ มาจากความเชื่อของชาวจีนที่ว่าแรดเป็นสัตว์พิเศษ มีสายใยสีขาวเชื่อมโยงระหว่างปลายนอทั้งสอง ส่งผลให้แรดมีสัมผัสพิเศษ

เห็นอีก! เคะน้อยแซ่เลิ่นนั่งเจ็บแค้นอยู่บนเตียง

การที่เถ้าแก่ร้านขายสมุนไพรเล็กๆ ธรรมดาสามัญออกไปซื้อรังนกทุกวันเนี่ย มันไม่ควรค่าให้สงสัยบ้างเลยหรือไง!

เลิ่นเขียนหลังเรือด้วยความเกรี้ยวกราดอีกรอบ

กินเสร็จแล้วก็นอนคือกลัวอิทธิพลประสิทธิภาพในการก่อกำเนิดเนื้อหนังมังสาโดยแท้ หลังจากลูบพุงยี่นๆ ของตนแล้วเลิ่นเขียนหลังก็ถอนหายใจดังเฮ้อ

เนื้อหนังอุดมไขมันชั้นดีแต่ไม่มีใครมาลูบคลำ ช่างเป็นทรัพยากรธรรมชาติที่สูญเปล่าอย่างสิ้นเชิง!

อาจเพราะความเจ็บแค้นของเคะน้อยแซ่เลิ่นรุนแรงเกินไปจนทำให้จินเล้าอวี๋ที่กำลังตากลมยามราตรีอยู่เกิดจามขึ้นมา

“ท่านประมุข” จ้าวอุ่หันหน้ามามองเขา

“ไม่เป็นไร” จินเล้าอวี๋โบกไม้โบกมือ ก่อนจะจับตามองหอบแปดเขียนที่อยู่เบื้องหน้าต่อ

จ้าวอุ่ “อันที่จริงข้าน้อยอยู่ที่นี้คนเดียวก็พอแล้วขอรับ หากมีความเคลื่อนไหวผิดปกติอะไร ข้าน้อยจะไม่ปล่อยให้เล็ดลอดไปเด็ดขาด”

“ข้ารู้” จินเล้าอวี๋เอ่ย แต่กลับไม่มีท่าทีว่าจะขยับเขยื้อนไปไหน แม้แต่่น้อย

จ้าวอุ่ส่ายหน้าอยู่ในใจ แต่ไม่ได้กล่อมให้เขากลับไปอีก

เสียดายที่คำคิดนี้ไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ รอบด้านเจียบสัจด โคมไฟโยกไหว มีเสียงร้องของจักจั่นแว่วมาจากยอดไม้เป็นระยะ ช่างสุขสงบรื่นรมย์เสียนี้กระไร!

ทว่าชายวัยกลางคนก็ไม่ได้ปรากฏตัว เนื่องจากยังกินของที่ขโมยไปเมื่อไม่กี่วันก่อนไม่หมด!

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น บรรดาคนของวังจุยอิงต่างก็เบียดน้ำค้างกลับไปกินมื้อเช้าในที่พำนัก แต่ไม่มีใครกล้าเปิดปากสนทนากันสักคน

นั่นก็เพราะท่านประมุขดูท่าทางหงุดหงิดเอาமாக ๆ! จึงไม่มีใคร

อาจหาญถามว่าคืนนี้ต้องคอยจับตามองต่ออีกหรือเปล่า!

เนื่องจากคำตอบมันชัดเจนแจ่มแจ้งอยู่แล้วอย่างไรเล่า!

หนึ่งราตรีผ่านไป ตามด้วยอีกหนึ่งราตรี แล้วก็อีกหนึ่งราตรี ในที่สุดก็มีคนป็นกำแพงเข้าไปในหอแปดเซียนด้วยท่าที่ลึบ ๆ ล่อ ๆ ในคืนที่สามนี้เอง

ฉินเส้าอวี่กับจ้าวอู่สบตากัน แล้วจับจ้องลานเรือนั้นด้วยใจจดจ่อสงบนิ่ง

ผ่านไปเพียงไม่นาน คนผู้นั้นก็แบกห่อผ้าออกมาจากห้องครัว ก่อนจะล่ำแดงวิชาตัวเบาแผ่นหนึ่งไปอย่างรวดเร็ว!

ฉินเส้าอวี่ยิ้มเย็น “มีกำลังภายในจริง ๆ ด้วย”

ห้องราตรีบอยครั้งเช้า จะอย่างไรก็ต้องได้ประสบกับผีสง

หนนี้ดูซิว่าเจ้าจะหนีไปไหน

เป็นร้านสมุนไพรจี่เหรินที่อยู่ข้างแม่น้ำซึ่งส่ายทางทิศตะวันตกของเมือง “รู้ภูมิหลังหรือไม่” ฉินเส้าอวี่ถาม

ก่อนหน้านี้นตอนที่เล่นเขียนหลังเพิงถูกจับตัวไป ทางวังจู่อิงได้ตรวจสอบชาวบ้านในเมืองทั้งหมดเรียบร้อยแล้ว “ถ้าแก่นามว่าซุนต้า มายังเมืองฉงฮวาเมื่อเจ็ดปีที่แล้วขอรับ เห็นบอกว่าบ้านเกิดประสบอุทกภัย จึงลี้ภัยมาที่นี่ มีนิสัยเก็บเนื้อเก็บตัว ไม่ค่อยไปมาหาสู่กับเพื่อนบ้านเท่าไร”

ฉินเส้าอวี่ “พຽນนี้แะไปจวนว่าการก่อน หาข้ออ้างเข้าไปตรวจสอบสักรอบ จำเอาไว้ว่าอย่าแหวกหน้าให้ฐ่ตั้นเป็นอันขาด!”

บทที่ 56

ไม่ง่ายเลย!

เจ้าสิอ้วน!

นับตั้งแต่วันที่เล่นเสียนหลังหายตัวไป ภายในเมืองก็มีเจ้าหน้าที่หาคอยตระเวนตรวจตราอย่างต่อเนื่อง ด้วยเหตุนี้รุ่งเช้าวันต่อมา เมื่อนายทหารกองหนึ่งมาเคาะประตูร้านสมุนไพรร แล้วบอกว่าได้เวลาตรวจสอบตามปกติ ซุนต๋าจึงไม่รู้สึกละเลยประหลาดแต่อย่างใด

“ระยะนี้มีบุคคลน่าสงสัยปรากฏตัวบ้างหรือไม่” หัวหน้ากองทหารใช้สำบัดสำนวนทางการไต่ถาม

“แน่นอนว่าไม่มีขอรับ” ซุนต๋าก็มึนรีพะค้อมเอว “หากมีความผิดปกติอะไร ข้าพเจ้าย่อมแจ้งได้เท่าทันที่อยู่แล้ว”

“พวกเจ้านะ เข้าไปค้นดูหน่อย” หัวหน้ากองทหารสั่งการ

ซุนต๋าเบี่ยงกายหลีกทางให้ ผ่านไปสักพักนายทหารที่เข้าไปค้นหา ก็ทยอยกลับออกมารายงานว่าไม่พบสิ่งผิดปกติ

“ไปๆ ไปบ้านหลังถัดไป” หัวหน้ากองทหารนำคนเดินออกไปด้านนอก “ทุกคนกระตือรือร้นกันหน่อย ถ้าหากคุณชายเล่นไม่เจ๋ง เราทุกคนต้องรับผิดชอบต่อผลที่ตามมาทั้งหมดนะ”

ซุนต๋ายืนอยู่ตรงปากประตูใหญ่ จนกระทั่งเห็นทุกคนเข้าไปในบ้านหลังถัดไปแล้วจึงหันกายเดินกลับร้าน

“เกิดเรื่องอะไรขึ้น” เฟิงจิวเยี่ยนีหัวหน้า

“ท่านประมุขโปรดวางใจ เป็นเพียงการตรวจสอบตามปกติเท่านั้น

ก่อนหน้าขั้นตอนที่เส้นเขียนหลังเพิงหายตัวไปใหม่ๆ ทางกรมจะพลิก
สุมไถ่หาตัวข้างใต้มีคนซุกซ่อนตัวอยู่หรือไม่ ยามนี้เริ่มหะหลวมลงเรื่อยๆ
แล้ว เมื่อครู่ก็เพียงเดินวนลานเรือนรอบเดียวพอเป็นพิธีเท่านั้น ผ่านไป
อีกสักระยะก็น่ากลัวว่าคงจะยกเลิกกระทำการออกค้นหาซอรับ” ชุนตักกล่าว
เพิงจิวเยี่ย “ออกไปสอบถามให้แน่ชัดว่าช่วงนี้การป้องกันของทหาร
ภายในตัวเมืองเป็นเช่นไร หากทุกอย่างเป็นปกติ ข้าจะพาเขากลับลัทธิ
โดยเร็วที่สุด”

“ท่านประมุขน่าจะรั้งอยู่อีกสักพักนะขอรับ ยิ่งทิ้งเวลานานเท่าไร
ความเสียหายในการออกจากเมืองก็ยิ่งน้อยลงเท่านั้น”

เพ็ญจิวเฝ้าย่อยเสียงเย็น “เจ้าสนใจเพียงทำตามที่เขาสั่งก็พอ จะพูดจาเหลวไหลอะไรนักหนา!”

“...ขอรับ” ชุนตำหนัาซาเล็กน้อย พลันรู้ตัวว่าอะไรควรไม่ควรทันที จึงไม่ได้พูดให้มากความอีก

ในเวลาเดียวกัน หลังจากจีนเส้าอวี่ฟังรายงานจากหน่วยค้นหาจบก็ไม่ได้แปลกใจแต่อย่างใด หากตนหาอีกฝ่ายเจอได้ง่ายดาย ฝ่ายนั้นก็คงไม่มีทางได้เป็นประมุขลัทธิมารหรอก

“ตอนนี้จะทำไมเช่นไ้รักกันดีเจ้าคะ” ฮว้างถามขึ้นหลังจากที่ทุกคนออกไปหมด

“เสียว้อลอบซุ่มดูอยู่บริเวณใกล้ๆ ร้านสมุนไพรวัวแล้ว ไม่ว่าซุนต้าทำอะไรก็ไม่มีทางรอดหลุดตาเขาไปได้ พิษณุพาเจ้าเราจะในตัวเพ็งจิวเยี่ยน น่าจะไม่นับอุปสรรคแล้ว ข้าพนันว่าภายในห้าวันมันต้องเคลื่อนไหวแน่”

ฮว้างถอนหายใจ “ไม่รู้เหมือนกันว่ายามนี้คุณชายเส้นเป็นอย่างไรบ้าง”

“เขาอะไรหรือ” จินเส้าอู๋ยิ้มพลางส่ายหน้า “เจ้าคิดว่าวังนกกับปลิงทะเล
พวกนั้นถูกขโมยไปให้ใครเล่า”

“ท่านประมุขไม่กังวลหรือเจ้าคะ” ฮวาถึงมองเขา “นับตั้งแต่คุณชาย
เส้นลั้มหัวฟาดกีโล่ชื่อไร่เตียงสาวกว่าแต่ก่อนมาก หากเฟิงจิวเยี่ยนจวยโอกาส

ในช่วงนี้พูดอะไรกับเขา เกรงว่าจะก่อให้เกิดปัญหาที่ไม่จำเป็นอีกนะเจ้าคะ”
“เจ้าคิดว่าเขาเชื่อบ๊อบปานั้นเชียวหรือ” ฉินเส้าอวี๋เหลือบมองฮวาถึง
ผู้คุ้มกฏฝ่ายซ้ายเอ่ยด้วยท่าทีสงบเยือกเย็น “ท่านประมุขอยากฟัง
ความจริงหรือเปล่าเจ้าคะ”

ฉินเส้าอวี๋กล่าว “ยอมไม่ยอมอยากฟังอยู่แล้ว”

ฮวาถึงปล้นพูดคล่องเหมือนล่องน้ำ “คุณชายเส้นเฉลียวฉลาด
มีไหวพริบ เกิดมาพร้อมหัวใจพิสุทธิ์เจ็ดห้อง¹ ไหนเลยจะมีความเชื่อมโยง
กับคำว่าเชื่อบ๊อบไปได้”

“ไม่เลวนี่” ฉินเส้าอวี๋พยักหน้าหงิกๆ ก่อนจะเอามือไพล่หลังเดิน
ออกจากห้องไป

ฮวาถึง “...”

ก็เห็นๆ กันอยู่ว่าไม่มั่นใจ ไม่ต้องสร้างวางท่าหรอกน่า!

ตัวเองเป็นถึงประมุขพรรค อย่าเอาวิธีการเด็กน้อยเช่นนี้มาหลบเลี่ยง
ปัญหาจะได้หรือเปล่า!

จะให้ทุกคนร่วมหารือกันสักหน่อยก็ไม่ได้เชียวหรือ!

ยังมีสำนักในหน้าที่เหลืออยู่บ้างหรือไม่!

ช่างชวนให้กลัดกลุ้มใจเสียจริง!

“จะกลับแล้วหรือ” หลังจากเส้นเขียนหลังที่อยู่ใต้อุโมงค์ใต้ดินได้ยินเข้า
ก็ตกตะลึงพริ้งเพริดไปครู่หนึ่ง ลันจี้ในมือพลันร่วงลงไปกลิ้งหลุนๆ อยู่บนพื้น!

เฟิงจิวเยี่ย “ไซ่ ดีใจหรือไม่”

ดีใจกับผีสิ มีอะไรให้ตลกดีใจ หากจุดที่น่ายินดีไม่เจอเลยสักนิด
มันแสนจะระทมขมขื่นอย่างสิ้นเชิงต่างหากล่ะ! นายคนนั้นนะ ตกลงนาย
วางแผนจะมาเมื่อไหร่กันแน่ ขึ้นยังไม่มาอีกจะตอบให้คว่าไปเลย!

“เหม่ออะไรอยู่” เฟิงจิวเยี่ยมองเขา

“เอ่อ...ไม่มีอะไร” เส้นเขียนหลังตื่นจากภวังค์ ก่อนจะพุบหมอบลง

¹ หมายถึง บุคคลที่มีเชาวน์ปัญญาเฉียบแหลม

กับโตะแล้วพูดเสียงอู้อี้ “รู้สึกแปลกๆ นิดหน่อย”

“แปลกตรงไหน” เฟิงจิวเยี่ยนนั่งลงข้างเขา

“จะต้องไปยังสถานที่ที่ไม่คุ้นเคยแม้แต่บ่อย จะอย่างไรย่อมกระวน-
กระวายอยู่บ้าง” เส้นเขียนหลังฆ่าเลื่องดูอีกฝ่าย “ยิ่งไปกว่านั้น เห็นเขา
ว่ากันว่าข้างในเทวาคารยังมีแมลงสาบยั่วยุอีกด้วย!”

“เรื่องนี้ฉันเล่าไว้กับออกเจ้าอีกแล้วใช่หรือไม่” เฟิงจิวเยี่ยนเข่นเขี้ยว
เคี้ยวฟัน

เส้นเขียนหลังพยักหน้ารัวๆ...เวรเอ๊ย เอ็งก็รีบไปหานายคนนั้นแล้ว
ประลองฝีมือกันซะที!

เฟิงจิวเยี่ยนเงื้อมมือพาดโตะหินจนแตกเป็นเสี่ยง!

เค่น้อยแซ่เส้นกอดขาร้องโอดโอย

“กระเด็นไปโดนหรือ” เฟิงจิวเยี่ยนคลายสีหน้าลง

ตกลงว่า ถ้าไม่ใช่อย่างนั้นแล้วเอ็งคิดว่าพ่อกำลังทำอะไรละ! ถ้ากระตุก
รัวตุจะสู้กับเอ็งให้ตายตกตามกันไปเลย! เส้นเขียนหลังหอบหายใจตั้งเอือกๆ

“พักผ่อนแต่หัววันเถอะ” เฟิงจิวเยี่ยนหยดกายลุกขึ้นแล้วมุงหน้า
ออกไป “ข้าจะพาเจ้ากลับเทวาคารโดยเร็วที่สุด ถึงตอนนั้นเจ้าย่อมรับรู้ได้เอง
ว่าลัทธิศักดิ์สิทธิ์ของเราคงมอลงการเพียงใด!”

เซี่ย!

กลายเป็นยั่วยุจนได้ผลลัพธ์ตรงกันข้ามเสียอย่างนั้น!

เส้นเขียนหลังนั่งอกไหม้ไล่ชมอยู่บนเตียง ก่อนจะทำค้างพลาง
ถอนหายใจ

ใครจะอยากกลับไปลัทธิมารกับเอ็งในเร็ววันกันพะ ตุยอยากให้อีง
ไปประลองกับนายคนนั้นต่างหาก!

แต่จะว่าไปนี่ก็สิบกว่าวันแล้วยังไม่มาช่วยกันเลย แบบนี้ยังพูดว่า
ตัวเองเป็นจอมยุทธ์ผู้ยิ่งใหญ่ได้อีกหรือ!

เค่น้อยแซ่เส้นใช้หมอนเป็นตัวแทนนายคนนั้นหนุนไว้ได้บันทึกท้ายแล้ว
ปู้ปู้ย่าเหี้ยวหนึ่ง!

นิสัยแสนจะเด็กน้อย แต่มันก็น่าโมโหมากๆ เลยนี่นา!

สองวันต่อมา เสี่ยวอู่รายงานฉินเส้าอวี๋ว่า ช่วงไม่กี่วันนี้ขุนต้าเอ๋อแต่บ้านเปี่ยนตามแต่ละประตูเมือง น่าจะกำลังตรวจสอบดูว่าการป้องกันที่ไหนหละหลวมที่สุด

ฉินเส้าอวี๋ “ทั้งจุดอ่อนให้มันเห็นสักหน่อย แต่อย่าให้โจ่งเจ้งนัก”

จ้าวอู่ผงกศีรษะรับคำสั่ง จากนั้นอีกสองสามวันให้หลังขุนต้าก็กลับไปรายงานเฟิงจิวเยี่ยเรื่องที่ว่า กองกำลังทหารที่ประจำการประตูเมืองทิศเหนือตรวจสอบเพียงลวกๆ เนื่องจากหัวหน้าไม่อยู่

“มีคนของวังจู่ยอิงหรือไม่” เฟิงจิวเยี่ยถาม

“ตอนกำลังเรียบริบร้อยแล้วขอรับ ฉินเส้าอวี๋เปลี่ยนแปลงการจัดวางกำลังคนในช่วงไม่กี่วันที่ผ่านมา โยกย้ายคนจำนวนมากให้ออกไปตามหานอกเมืองทุกวัน คิดแล้วคงกระวนกระวายใจนาดู”

“ของที่ข้าต้องการล่ะ” เฟิงจิวเยี่ยถาม

“อยู่นี่ขอรับ” ชุนต้ากุสิจุ้ยยื่นท่อผ้าใบน้อยไปให้ “ข้างในล้วนเป็นอุปกรณ์แปลงโฉมทั้งสิ้น”

เฟิงจิวเยี่ยพยักหน้า “ไปเตรียมสักหน่อย เราจะออกเดินทางพลบค่ำพรุ่งนี้!”

หากองครักษ์เงาวังจู่ยอิงไม่ได้อยู่เฝ้าประตูเมืองแล้ว โอกาสที่การแปลงโฉมจะถูกมองออกก็แทบไม่มี จะอย่างไรหากมีเพียงคนของทางการที่ไม่เป็นโล่เป็นพายเหล่านั้น ต่อให้ยื่นหน้าเข้าไปใกล้ๆ ก็คาดวาคงดูไม่ออกอยู่ดี

วันต่อมาเมืองฉยงฮวาก็ยังคงเงียบสงบเช่นเคย เส้นเขียนหลังแพะซาหู่ด้วยท่าที่เหม่อลอย เฟิงจิวเยี่ยยื่นน้ำบ๊วยให้เขาถ้วยหนึ่ง “ดื่บร้อน”

เคะน้อยแซ่เส้นลอบถอนหายใจก่อนจะรับมาดื่มอีกสองอีกอย่างไม่ใส่ใจนัก จากนั้นเจ้าตัวก็ทำปากขมขมิบก่อนจะหัวทิ่มโตะหมดสติไปอย่างน่าอนาถ

เฟิงจิวเยี่ยอุ้มอีกฝ่ายขึ้นมาแนบอก แล้ววางคนลงบนเตียง

เส้นเขียนหลังสะลึมสะลือลื้มตามอง สมอมนินตั้มคล้ายถูกราดด้วยปูน ทำให้เพียงมองฝ่ายตรงข้ามอยู่อย่างนั้น ไม่มีปัญญากระทั่งจะยกแขน

เพ็งจิวเยียบลดผ้าคาดเอวเขา ก่อนจะเปลื้องเสื้อผ้าออก
เส้นเขียนหลังขอบตาแดงกำ เนื้อตัวลั่นเทา
“กลัวข้าจะแตะต้องเจ้าถึงเพียงนี้เชียว” เพ็งจิวเยียดยิ้ม
เส้นเขียนหลังหลับตาลง ในใจเต็มไปด้วยความขยะแขยง
เพ็งจิวเยียบแกะห่อผ้า หยิบเสื้อผ้าสตรีไปสวมบนร่างเขา

เดิมทีรูปร่างของเส้นเขียนหลังก็อ้วนแอ่นบอบบางอยู่แล้ว อีกทั้ง
ผิวพรรณยังขาวผ่องเป็นยองใย ด้วยเหตุนี้ในสายตาคนนอกจึงไม่มีทาง
รู้สึกว่ามีสิ่งผิดปกติอะไร

หลังจากผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วเสร็จ เพ็งจิวเยียยังหยิบขวดกระเบื้อง
เคลือบสีขาวออกมาอีกใบ ละเลงยาเย็นๆ ทัวใบหน้าเขา แล้วก้มตัวลงแปะ
หน้ากากให้อย่างพิถีพิถัน

เส้นเขียนหลังครุ่นคิดด้วยหัวสมองมึนงง... จะพาฉันออกนอกเมือง
ไซไหมเนี่ย

ข้างหุ้มแต่เสียงดังจ๊อกแจ๊กจ๊อแจ อยากจะนอนก็นอนไม่หลับ ปวดหัว
เหมือนจะแตกเป็นเสี่ยงๆ ท้องไส้ปั่นป่วน คล้ายว่าเพียงอ้าปากก็สามารถ
อาเจียนได้ทุกเมื่อ

“ท่านประมุข” ชุนต้าเคาะประตู “จะออกเดินทางตอนนี้เลยหรือไม่
ขอรับ”

เพ็งจิวเยียนั่งอยู่เบื้องหน้าคันท้อง จัดหน้ากากให้เข้าที่อีกรอบ เมื่อ
หันกลับมาดูรูปร่างหน้าตาก็กลายเป็นเลี้ยวเออร์ร้านสมุนไพรไปเสียแล้ว

ท้องฟ้ายามราตรีมีดลถึงที่ละน้อย รถม้าขนาดเล็กเรียบง่ายคันหนึ่งแล่น
ออกจากร้านสมุนไพร มุ่งหน้าสู่ประตูเมืองทิศเหนือ ทิ้งรอยล้อรถจางๆ เป็น
ทางยาวบนพื้นแผ่นดินสีดำ

“จอตๆ” เดิมทีบรรดาทหารยามเฝ้าประตูเมืองกำลังนั่งสัปหงก แต่
หลังจากได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวก็พากันอ้าปากทาวแล้วหยัดกายลุกขึ้นยืน
“ใครต้องการจะออกไป”

“เรียนนายท่าน ข้าน้อยเองขอรับ” ชุนต้าเลิกฝ้าม่านรถก่อนจะกระโดด

ลงมา “เจ้าแก่งร้านสมุนไพรจิ๋วเหริน”

“อ้อ เป็นเจ้านี่เอง” ทหารซี้รธม้าพร้อมถาม “ข้างในยังมีใครอีก”

ขุนต๋ากกล่าว “เป็นภรรยาของข้าน้อยเองขอรับ ที่แรกคุยกันไว้ดิบดิบว่าจะไปอวยพรวันเกิดให้ท่านลุงที่บ้านเดิม แต่บังเอิญเป็นหวัดเอาช่วงนี้เสียได้ โชคดีที่อาการไม่ร้ายแรง นอนหลับพักผ่อนบรรทมม้าสักคืนก็น่าจะไม่เป็นอะไรมากแล้วขอรับ”

“ตรวจสอบดูหน่อย” ทหารเคาะล้อรถม้า เอ่ยด้วยเสียงดัง “พี่สาวท่านนี้ ต้องขอล่วงเกินแล้ว”

“เรามีได้ๆ เชิญตรวจสอบเต็มที่เลยขอรับ” ขุนต๋ากเลิกมานรถขึ้นให้เส้นเขียนหลังนอนหงายอยู่บนตั่ง เพราะการปลอมแปลงโฉมทำให้ดูเหมือนสตรีป่วยใบหน้าซีดเหลืองที่มีรูปลักษณะดาซันและแวตาทมน่มมอง ไม่ว่าใครก็ไม่มีทางเชื่อมโยงกับคุณชายเส้นผู้มีชื่อเสียงเลื่องลือไปได้

เฟิ่งจิวเยี่ยนนั่งตำแหน่งคนบังคับรถม้า ไม่พูดไม่จาอะไรตลอดเวลาทว่ามือกลับลอบกำสั้เส้นม้าไว้แน่นด้วยใบหน้าเรียบเฉย

ถึงแม้เส้นเขียนหลังจะขยับเขยื้อนไม่ได้ ทว่าใบหูก็ยังพอจะแว่เสียงความเคลื่อนไหวได้อยู่ ใจวาดหวังให้ฉินเส้าอวี๋ปรากฏตัวเสียเดี๋ยวนี้

“พอๆ ออกไปได้แล้ว” ทหารปล่อยมานรถลง “ให้ผ่านได้!”

เฟิ่งจิวเยี่ยพुरुลมหายใจ จากนั้นจึงบังคับรถม้าวิ่งออกจากเมืองไป

เส้นเขียนหลังรู้สึกลึนหว้งจากกันบึ้งของหัวใจ ปิดเปลือกตาลงอย่างแช่มช้า

หยาดน้ำตาหยดหนึ่งร่วงไถ่ลงมาตามพวงแก้ม ให้สัมผัสเย็นเล็กน้อยรถม้ามุ่งหน้าเรื่อยไปตามถนนสายเล็กลงนอกเมือง แสงจันทร์อันเจียบเหงาเย็นเยือกสาดส่องต้นไม้เขียวแห้งข้างทาง พาให้ดูน่าเกลียดน่ากลัวไม่ใช่หน่อย

“เดินทางต่ออีกเพียงไม่กี่ลิ² เท่านั้น ข้าน้อยส่งคนไปตระเตรียมม้าเร็วและเงินทองรอไว้เรียบร้อยแล้ว อีกทั้งยังบอกให้รัฐจิ๋วต๋อฝ่ายซ้ายมาเป็น

² หน่วยวัดความยาวของจีนโบราณ เทียบเท่ากับ 500 เมตร

กำลังหนุนด้วยขอรับ” ชุนต้ากล่าว

“ทำได้ไม่เลว” เฟิงจิวเยี่ยพยักหน้า “ถึงตอนนั้นเจ้าก็ไม่ต้องกลับไปเมืองฉงชวาแล้ว ติดตามข้าไปที่เทวาคารเลยเถาะ”

“ขอรับ!” ชุนต้าปลาบปลื้มยินดีเป็นหนักหนา ทว่ายังไม่ทันได้พูดอะไรมากกว่านั้น จู่ๆ ม้าลากรถก็ส่งเสียงร้อง ก่อนจะหยุดฝีเท้าลงกะทันหัน

“เกิดอะไรขึ้น” ชุนต้ามองหน้า

“ไม่มีอะไร ข้างหน้ามีงูตัวหนึ่ง” เฟิงจิวเยี่ยพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ เมื่อชุนต้าเพ่งมองดูดีๆ ก็เห็นว่าข้างหน้ามีสรพิษยักษ์ขนาดตัวยาวราวจิ้งก่าๆ ห้อยตัวลงมาจากต้นไม้พาลงแลบลิ้นชูฟ่อ

เฟิงจิวเยี่ยเงยมือขัดมีดบินใส่หงอนไก่สีแดงสดตัวนั้นร่วงจากกิ่งไม้

“ยังมีบนพื้นอีกขอรับ!” ชุนต้ามองไปเบื้องหน้า

เฟิงจิวเยี่ยขมวดคิ้ว เห็นว่ามีสรพิษอย่างน้อยหลายสิบตัวกำลังเลื้อยไปเลื้อยมาครอบครองพื้นที่บนพุ่มไม้ใบหญ้าที่อยู่ไม่ไกล ดูแล้วชวนให้เสียวสันหลังไม่น้อย

ชุนต้าเอ่ย “ท่าทางจะเจอฝูงงูอพยพเข้า ดินแดนแถบนี้เปี่ยมขึ้นคัมแสง มักเกิดเรื่องทำนองนี้อยู่บ่อยๆ ไม่แนข้างหน้าอาจมีเยอะยิ่งกว่านี้ก็เป็นได้ เราเปลี่ยนเส้นทางกันดีหรือไม่ขอรับ”

“เร่งเดินทางเอาก็พอ” เฟิงจิวเยี่ยปล่อยบังเหียนกระโดดลงจากรถม้า

ภายในเวลาเพียงชั่วพริบตา ระเบิดควั่นกล่อมจิตหลายสิบลูกลอยมายังรถม้า เสียงระเบิดดังระรัวติดต่อกัน รอบด้านพลันตกอยู่ท่ามกลางหมอกควั่นสีขาววาวเลื่อน

“มีคนซุ่มโจมตี!” ชุนต้าร้องตะโกนอย่างตระหนกตกตื่น

จินเส้าอวีเห็นกายโฉบลงมาจากยอดไม้ กระบี่ยาวในมือส่องประกายวาววับบาดตา รวดเร็วว่องไวราวสายฟ้าแลบก็ไม่ปาน!

เฟิงจิวเยี่ยเบี่ยงกายหลบ หมายจะพุ่งไปแย่งชิงคนที่รถม้า ทว่าฮวาทรงกลับกระโจนขึ้นหลังม้าหน้าเขาก้าวหนึ่ง แล้วเงื้อแส้เหวี่ยงม้าควดตะบึงมุ่งหน้าสู่ทางแยกไปเสียก่อน

เดิมทีชุนต้าคิดจะไล่กวาด ทว่าจู่ๆ กลับได้ยินเสียงบางสิ่งแหวกอากาศ

พุ่งผ่านข้างหู ยังไม่ทันตั้งตัวใบหูก็ถูกฉีกออกไปครึ่งหนึ่งเสียแล้ว

จำอู่มือข้างหนึ่งถือดาบ ร่อนลงพื้นอย่างมั่นคง

เสียงฆ่าฟันดังลั่นมาแต่ไกล แสงไฟสาดส่องเส้นทางบนเขาจนสว่างโร
ราวกับยามกลางวัน เห็นได้ชัดว่าเป็นคนของทางการ จะประวิงเวลาต่อไป
ก็ไม่เป็นผลดีแก่ตนเอง เฟิงจิวเยี่ยจึงทะยานถอยหลังไปหลายก้าว “หากยัง
มัวแต่พัวพันกับข้าเช่นนี้ต่อไป ระวังว่าที่ภรรยาของเจ้าจะพิชกาเรียบจนตัวตาย”

จินเล้าอวี๋ยิ้มหยัน “ยังไม่ได้ของมาอยู่ในมือ ไหนเลยเจ้าจะหักใจ
ป้อนยาพิษให้เขาได้”

“ก็แค่พิชกลืนจิตสลายใจเล็กน้อยเท่านั้นเอง ไม่ถึงตาย แต่หากได้
ยาถอนพิษไม่ทันเวลาก็ไม่ได้ดีไปกว่าตายสักเท่าไรหรอก” เฟิงจิวเยี่ยกล่าว

เมื่อจินเล้าอวี๋ได้ยินเช่นนั้นใบหน้าพลันซีดเผือด พิชกลืนจิตสลายใจ
เป็นยาพิษที่ต่ำช้าที่สุดในยุทธภพ ก่อนพิชกาเรียบไม่มีอะไรผิดแผกจาก
คนทั่วไป ยามกาเรียบก็ไม่ได้ร้ายแรงถึงชีวิต ทว่ากลับทำให้ทุกข์ทรมาน
ชนิดอยู่ไม่สู้ตาย มักจะถูกนำมาใช้บีบบังคับผู้ต้องหาให้รับสารภาพ

“จะเชื่อไม่เชื่อกี่แล้วแต่เจ้า” เฟิงจิวเยี่ยเลิกคิ้ว “หากหักใจปล่อยให้
เขาเจ็บปวดทรมานได้ เจ้าก็จงเสียเวลาอยู่ที่นั่นต่อไปเถอะ”

จินเล้าอวี๋กวาดมือเลือกแทงกระบี่ เห็นได้ชัดว่าใช้กำลังภายในเต็ม
สิบส่วน

หินผาโดยรอบพลันระเบิดเป็นเสี่ยง คล้ายว่ากระแทกผืนแผ่นดินก็
ลั่นสะเทือนตามไปด้วย เฟิงจิวเยี่ยเบี่ยงตัวหลบหลีกการโจมตี มุ่งหน้าสู่
หุบเขาลึกอันกว้างใหญ่อย่างรวดเร็ว

จินเล้าอวี๋สาวเท้าไล่ตามไปเพียงไม่กี่ก้าว แต่สุดท้ายก็หยุดอยู่กับที่
ก่อนจะหันหลังทะยานร่างไปอีกทิศทาง

กลางป่ามีพื้นที่โล่งอยู่บริเวณหนึ่ง องค์กรกึ่งเงาวิ่งจูงอิงยืนห้อมล้อมกัน
เป็นวงกลม คอยเฝ้ารอผ้าตรึงกลางเอาไว้

“เป็นอย่างไรบ้าง” จินเล้าอวี๋รีบรุดเข้ามา

“เป็นคุณชายสิ้นเจ้าค่ะ” ฮวาถึงถือหน้ากากไว้ “ยังคงสลบไสลไม่ได้
สติ น่าจะถูกลงยาสลบ”

“ถูกพิษหรือไม่” จินเล้าอวีเลิกลำนำรถขึ้น

“ไม่เจ้าคะ ข้าน้อยตรวจสอบดูเรียบร้อยแล้ว ไม่พบความผิดปกติอะไร” ยิ่งไปกว่านั้นยังดู...อ้วนท้วนขึ้นไม่น้อยอีกต่างหาก

จินเล้าอวีได้ยืนเช่นนั้นก็ยังคงไม่วางใจอยู่ดี จึงช่วยจับชีพจรเขาดูอีกรอบ นานสองนานผ่านไปถึงฟ่อนลมหายใจ

โชคดีที่เพิ่งจั่วเยี่ยเพียงพุดจาชูเช่ญี่มั่วซั่ว มิเช่นนั้นเกรงว่าเส้นเชียนหลงคงจะต้องทนทุกข์อีกแล้ว

ฮวาดังปล่อยม่านรถลงให้ทั้งสองอย่างรู้กาลเทศะ
เส้นเชียนหลงแพขนตาลันไหว เห็นได้ชัดว่าหลับไม่เป็นสุขเอาเสียเลย
จินเล้าอวีลูบไล้พวงแก้มเขา ก่อนจะโอบกอดคนเอาไว้ในอ้อมแขน
แนบแน่น

“อืม...” เส้นเชียนหลงครางฮือ พลังคืนรณเล็กน้อย

จินเล้าอวีล้วงเอายาหม่องกลืนเย็นสดชื่นขวดหนึ่งออกมาจากอกเสื้อ
ยื่นไปจ่อตรงจมูกของอีกฝ่าย

“ฮัดแซ่!” เค่น้อยแซ่เส้นจามพริต ในที่สุดสมองก็ปลอดโปร่งขึ้นบ้าง
อันที่จริงเมื่อครู่เขาสะลึมสะลืออยู่ตลอด เพียงแต่วิ่งเวียนศีรษะอย่างมาก
แยกแยะระหว่างความฝันกับความจริงไม่ออกก็เท่านั้น

“ฟื้นแล้วหรือ” จินเล้าอวีอมยิ้มมองเขา

เส้นเชียนหลงกะพริบตาปริบๆ จับจ้องมองตาอีกฝ่ายด้วยท่าที่โง่ม

“ครึ่งหน้าห้ามทำเช่นนั้นอีกนะ” จินเล้าอวีจัมพุงเขา น้ำเสียงทั้งอ่อนโยน
นุ่มนวลทั้งเอ็นดูรักใคร่ “รู้หรือเปล่าเจ้าอ้วนน้อย”

รู้กับโคตรเหง้าเอ็งสิ! ยังมีหน้ามาพูดอีก! เส้นเชียนหลงสุดหายใจลึก
“ไอ้คนเฮงชว!”

ถึงจะอ่อนเปลี้ยเพลียแรงมาก แต่ก็ยังเกรี้ยวกราดดุดันอย่างยิ่ง!

เจ้าสิอ้วน!